

Slovenska
DRŽAVA

FOR A FREE SLOVENIA

"Demokracija z večstrankarskim političnim sistemom, ki jo je dosegel slovenski narod je za narodov razvoj nekaj tako pomembnega, da JO MORAMO LJUBOSUMNO VAROVATI IN Z VSO ODGOVORNOSTJO IZGRAJEVATI."

Valentin Inzko, Sveče, C. Zvon, Junij 1995.

LETNIK XLV

JULIJ-AVGUST 1995

ŠT. 7-8 NO 7-8

... IN ZGODOVINA SE PONAVLJA...

Kaj vse se je v Sloveniji med drugo svetovno vojno - med krvavo revolucijo, zlasti pa po končani vojni - in dolga desetletja po njej, z zagrizeno zagnanostjo, stopnjevale dogajalo?

Če se nisi strinjal z nesmiselnim ravnanjem OF, ki jo je imela KPS v popolni oblasti, obsojal pobijanje zavednih, vernih in poštenih Slovencev iz vseh področij slovenskega narodnega življenja, celo družinam z majhnimi otroki niso prizanesli, so te označili za fašista, kolaboracionista, izdajalca, naravnost obsuli z vrsto žaljivk, še več, obsodili na smrt.

Danes po 50 letih nas preoblečenci, - ki sedaj oblastno zasedajo vsa važna in odgovorna mesta in hkrati pod demokratično oznako gospodovalno vedrijo v LDS in ZL, poleg tega pa poslani načrtno rovarijo v strankah Slovenske pomladi, - če ne soglašamo z njimi, ali če jim kritično ugovarjamo, ponovno obmetavajo s fašisti, izdajalci in podobnimi psovki.

Slovenci smo še daleč od resnične demokracije, ki poleg človečanstva, medsebojne strpnosti in poštenja vsebuje tudi pravico vsakega človeka, da brez strahu in posledic pove svoje mnenje, obrazloži svoje gledanje.

Pred dobrimi 300 leti je Francois Marie Arouet, v svetu bolj poznan kot Voltaire, dejal: "Ne strinjam se s tem, kar mi praviš, vendar boril se bom do smrti, da ti ohranim pravico povedati".

Newt Gingrich, sedanjí predsednik ameriškega kongresa, je v svoji pomembni knjigi "WINDOW OPPORTUNITY", A BLUE PRINT FOR THE FUTURE, na strani 141 podal podobno misel: "Odločno moramo zagovarjati svoje ideale in prepričanja, istočasno pa biti strpni do drugih, ki nasprotujejo našim nazorom, gledanjem in ostajajo zvesti svojim idealom in prepričanjem".

Kako daleč smo še Slovenci od povedanega, od prave, resnične demokracije?

Kako dolgo še?

L. Jamnik

KOMUNISTI SO JANEZA JANŠO RAZGLASILI ZA FAŠISTA

IVO ŽAJDELA

Zdaj, ko to pišem (18. julija 1995), so nekatere važne stvari na slovenskem političnem prizorišču zelo razvidne. Na žalost na vsakem koraku vidim, da pri širših množicah ni tako in da ne vidijo, kaj se v resnici dogaja, kdo je kdo in katere poteze so narejene samo iz taktičnih razlogov, saj so narejene zato, da si pri volilni bazi pridobijo politične točke, besede, s katerimi so bile izražene pa tako ali tako nikomur ne škodujejo niti nič ne stanejo. Poleg tega, da z njimi goljufajo volilce, še dobivajo nagrado od gospodarjev v ozadju.

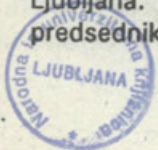
Dogodek, ki je povzročil sedanje stanje, je povezan s praznovanjem četrte obletnice osamosvojitve Slovenije. Že leta 1992, ko je bila prva obletnica, so imeli pretežni del oblasti v rokah spet komunisti (dva meseca pred tem je padla Demosova vlada). To oblast so si v naslednjih letih samo še utrjevali, tako da so danes popolni gospodarji Slovenije. Temu primerno so se "praznovali" vse štiri obletnice osamosvojitve. Državna, na kateri je bil vedno Kučan glavna osebnost, je prirejala skromne enourne prireditve, v katerih ni bilo nobenega veselja, žara in ponosa. Zaradi tega so stranke slovenske pomladi organizirale svoja srečanja. Letošnja državna (Kučanova) proslava v Cankarjevem domu je potekala pred napol prazno dvorano. Nekaj povsem drugega je bilo s proslavo 26. junija zvečer na Kongresnem trgu, ki jo je organiziralo mesto Ljubljana. Ker je priprave vodil Dimitrij Kovačič, predsednik mestnega sveta in eden tesnih

strankarskih mož Janeza Janše v SDSS, je že samo to zagotavljalo, da bo prireditve demokratična in vesela. Na njej so nastopili vsi glavni akterji iz leta 1991, ko smo se osamosvajali: Milan Kučan, Lojze Peterle, Igor Bavčar, Dimitrij Rupel, Franc Bučar in Janez Janša. Medtem ko Kučan, Bavčar, Rupel in Bučar niso povedali nič posebnega, je Lojze Peterle govoril o uspehih Drnovškove (komunistične) vlade, v kateri njegova stranka Slovenski krščanski demokrati sodeluje.

Veliko množico je ogrel nastop Janeza Janše, ki je požel prave ovacije. To seveda ni bilo vseh komunistov v prvih vrstah, ki so svoj odnos do Janše jasno izražali z mimiko svojih obrazov. Janša je nastop spretno izkoristil, saj ima od lanskega marca, ko so ga odstranili iz vlade le malo priložnosti, da nastopi pred številnim občinstvom (predvsem televizijskim). Poleg tega se je takrat, kot bi presek, nehalo odkrivanje političnega in gospodarskega kriminala oziroma afere. Govoril je o sedanjem političnem, gospodarskem in mednarodnem položaju Slovenije, ki nikakor ni rožnat: oblast imajo komunisti, ki prav ta čas pospešeno privatizirajo gospodarstvo in nas nepremišljeno in brezglavno pehajo v "Evropo", pri čemer se podreajo vsaki zahtevi (predvsem Italije). Seveda bi bil naravnost greh, če ob tej priložnosti ne bi Janša, kot glavni opozicijski politik, vsega tega dovolj jasno in odločno povedal. Takoj za tem so komunisti proti njemu odprli pravo fronto. Najprej na radiu, potem pa skoraj v vseh časopisih

in revijah. Čeprav so jih najbolj zbudile ovacije, ki jih je požel pri poslušalcih in žvižgi, ki sta jih bila deležna Kučan in Rupel, so se potem osredotočili na Janšev besede, da ne damo Piranskega zaliva, Trdinovega vrha, Primorske in Razkrižja (to slednje bi bilo bolje, če bi izpustil, saj Razkrižje nikoli ni bilo sporno ozemlje med Slovenijo in Hrvaško). Zakaj je Janša sploh posegel po nacionalističnih geslih? Kot vemo, je leta 1992 Jelinčič desnici pobral veliko glasov prav z nacionalističnimi gesli. Nacionalizem je pač ena od pomembnih političnih tem, ki so prisotne (in vedno bolj bodo), pa če to kdo hoče ali ne. Po celi Evropi je tako in že zaradi tega Slovenija "ne more biti" izjema. Od Demosovih strank leta 1992 je nacionalne teme najbolj poudarjala Narodno demokratska stranka, vendar so bila njihova gesla preveč medla, da bi učinkovala. To priložnost so zgrabili komunisti in Jelinčiča pognali v ogenj (povsem enako je bilo v Rusiji z Žirinovskim). Uspeh je bil neverjeten, saj so desnici pobrali kar deset odstotkov glasov. Nad tem bi se morala desnica oziroma stranke slovenske pomladi, ki so dosegle samostojno Slovenijo, pošteno zamisliti. Deloma je sprva na nacionalnih temah (predvsem državljanstvo) gradila Slovenska ljudska stranka, vendar preveč neizrazito, da bi pritegnila tistih deset odstotkov "Jelinčičevih" volilcev. Zgleda, da se je Janez Janša še pravi hip zavedal, da je teh deset odstotkov po razkrinkanju Jelinčiča prepuščenim tistemu, ki jih bo prvi "zasnubil". Tega

dalje na str. 2

**slovenska
DRŽAVA**
FOR A FREE SLOVENIA

Subscription rates:
\$15.00 per year
\$ 1.50 single issue
Advertising: \$.45 per agata line

Member of Multilingual Press
Association of Ontario

Member of Canadian
Multilingual Press Federation

Owned and published monthly by Slovenian National Federation of
Canada

Laestnik in izdajatelj Slovenska Narodna Zveza v Kanadi
646 Euclid Ave., Toronto, Ontario M6G 2T5

Edited by Editorial Board

Urejuje konzorcij Slovenske Države

Zastopnika:

Slavko Skoberne
España 1316
Castelar (1712)
Prov. Buenos Aires
Argentina

Ludvik Jamnik
79 Watson Ave.,
Toronto, Ontario
M6S 4E2
Kanada

TELEPHONE & FAX #: (416)-766-4848

Letna naročnina: Za Kanado in ZDA \$15.00, za Argentino in Brazilijo
po dogovoru; Anglije, Avstrije, Avstralije, Francije in druge države
\$12.00 U.S. Po letalski pošti po dogovoru.

Za podpisane članke odgovarja pisec. Ni nujno, da bi se avtorjeva
naziranja morale skladati v celoti z mišljenjem uredništva in izdajatelja.

KOMUNISTI SO JANEZA JANŠO RAZGLASILI ZA FAŠISTA nadaljevanje s str. 1

pa seveda ni mogoče narediti z "navadno" govorico, ampak z močnimi nacionalističnimi gesli. Pravzaprav ima Janša na razpolago dovolj širok spekter tem, s katerimi bi lahko pokril velik del volilnega telesa. Nekaj važnih kot protikomunizem, sociala, nacionalizem je že predmet njegove politike. Iz nerazumljivih razlogov pa svojemu političnemu tekmeču (Peterletu oziroma Slovenskim krščanskim demokratom) prepušča zelo pomembno področje, to so verniki. Prav meseci, ki so za nami in so potekali v znamenju 50. obletnice komunističnih pokolov, so bili velika priložnost, da si pridobi simpatije tudi v širšem delu kristjanov. Vendar je bil tu nespreten. Ali mu je poleg vseh drugih tem tudi za to zmanjkalo časa? Deloma je to verjetno res, saj je njegova Socialdemokratska stranka Slovenije, ki je na vseh pomembnih vsakomesečnih anketah javnega mnenja že nekaj časa krepko na drugem mestu (le postkomunistična LDS je pred njo), pravzaprav poosebljena z njim, kar pomeni, da skoraj za vse mora skrbeti sam.

To "praznino" je spretno izkoristil Lojze Peterle, ki se je zavedal, da ni škoda časa za pojavljanje na vseh protikomunističnih prireditvah, ki so junija in deloma v juliju potekale v znamenju spomina na pobite domobrancelje in druge žrtve komunistične revolucije. Če odmislimo Teharje, Kočevski rog in Lipo sprave, se je njegova odsotnost najbolj poznala v Šentjoštu (9. julija), kjer je imel Peterle dober nastop, Marjan Podobnik pa zelo slabega, saj je "sredi Šentjošta", ki je leta 1942 utrpel v nebo vprijoče zločine komunističnih partizanov, izrekel "svoje trdno prepričanje", da za revolucijo ne moremo kriviti vseh partizanov. Seveda Podobnik to lahko govori v parlamentu ali preko občil, pa čeprav mu to ne bo prineslo ne vem kakšnih simpatij, nikakor pa ne v Šentjoštu. Sicer pa sta brata Podobnik že od "bučnih" priprav na praznovanje 50. obletnice zmage nad fašizmom in nacizmom (ne pa nad komunizmom!) "držala ob strani" in je na koncu njuna stranka SLS na proslavi celo sodelovala. Mogoče pa je to celo dobro, saj se verjetno zavedata, da na področju protikomunizma nima SLS kaj iskati, saj bosta na tem terenu (volilne) glasove pobirali Janševa SDSS in Peterletova SKD. SLS pa s svojo "spravaško" politiko lahko pridobi kakšen glas na sredini, ki je že dolgo prepuščena postkomunistom in kjer "pobirajo" Peršakova Demokratska stranka, LDS ter zelene in upokojenske stranke in stranci.

Zelo "čudno" politiko igra pri vsem tem Cerkev, ki je v zadnjem času samo še predmet napadov, zaničevanj in sramotitev. Proti Cerkvi namreč postkomunisti igrajo zelo spretno politiko "palice in korenčka". Potem, ko so v boj poslali Jelinčiča, da je vložil zakon o spremembi zakona o denacionalizaciji, po kateri bi onemogočili, da Cerkev še naprej dobiva nazaj gozdove, ki so jih komunisti odvzeli, je tako rekoč "zadnji hip" vladajoča stranka Drnovškova LDS "popustila" in poskrbela začasen umik spremembe denacionalizacijskega zakona. S to potezo je

predvsem pomagala svojim (vladnim) zaveznikom in pomočnikom (da je oblast komunistov tako trdna) krščanskim demokratom. Posledica tega je, da je Peterle pri Cerkvi še vedno "kuhan in pečen". Pravi šok pa smo doživeli, ko je 6. julija nadškof dr. Alojzij Šuštar v Stični daroval mašo pred začetkom strankarskega shoda krščanskih demokratov. Ti so namreč spretno izkoristili trenutno "pozicijo" Cerkve ter prisotnost velikega števila političnih emigrantov, ki so na obisku v domovini. Predvsem tistih iz Argentine, ki (razen izjem seveda) še naprej - kljub vsemu, kar se je v zadnjih dveh letih in pol zgodilo - še naprej nekritično podpirajo Lojzeta Peterleta ter politiko njegove stranke.

Kdo je Lojze Peterle ter njegovi sodelavci iz vrha SKD, bi moralo biti danes jasno že vsakemu. Ampak žal temu še zdaleč ni tako! Kako je to mogoče?! Najprej je tu popolna medijska blokada, ko kritične analize o ozadju politike (predvsem SKD) v Sloveniji sploh niso mogoče. Velika večina občil je v rokah postkomunistov, ki seveda branijo takšno stanje in ga kvečjemu še zamegljujejo. Časnik Slovenec pa, ki bi naj edini svoje bralce objektivno obveščal o vsem, kar se dogaja v slovenski politiki, pa to (vsaj kar se tiče ozadja politike SKD) počne še najmanj, saj smo novinarji in dopisniki ves čas pod budnim cenzorskim očesom urednikov, ki imajo za sabo "mogočno oko (in seveda palico) stranke". Sanje in želja mnogih iz leta 1991 in 1992, da bo Slovenec povezoval stranke slovenske pomladi, so bile samo popolna utopijska. Žal se večina ljudi tega še danes ne zaveda, pa čeprav se to na nakladi še tako krepko pozna. Žal bo Slovenec nastopil tudi v naslednjih stvkih.

"JANEZ JANŠA JE FAŠIST"

Kot v zadnjih letih že toliko krat, so komunisti tudi zdaj dali priložnost njihovi ideologinji Spomenki Hribar, da je usekala po Janezu Janši. Leta 1991 je zaustavljala in tudi zaustavila desnico, zdaj pa kriči "Zaustavite Janšo!". Že v naslednji številki Po proslavi na Kongresnem trgu (omenjal sem jo na začetku) je Mladina, ki že od leta 1989 zliha na Janšo golide gnojnice, že v naslednji številki skoraj celo stran posvetila temi kult osebnosti. Predmet pisanja je bil seveda Janša. Nosilni članek je imela Spomenka Hribar. Pod naslovom Miting desnice je zapisala: *"V ponedeljek smo na Kongresnem trgu videli, bili živa priča zasnutka slovenskega neofašizma. Vsaj po miselni strukturi glavnega govornika /Janše, op. l.ž./ je to mogoče reči, saj je imel njegov govor vse bistvene elemente, ki označujejo fašizem."* Drugi članek je podpisal Stanislav Rozman, pri katerem zraven priimka stoji še SKD (!). *Gre za mladeniča, ki je v vrhu stranke SKD in ki je dve leti v Sobotnih branjih Slovenca tolkel po strankah slovenske pomladi (razen po SKD seveda). To sta tisti dve leti, ko so uredniki skrbeli, da sem jaz lahko poročal le z novinarskih konferenc, medtem ko o neraziskani polpreteklosti nisem mogel skoraj nič (danes mi je vsaj to dovoljeno, pa čeprav so tudi pri tej temi težave še vedno vsakodnevni pojav). Rozman piše o kultu osebnosti (Janši seveda!) ter o rdečih lučeh, ki bi morale utripati povsod okrog nas. Te bi namreč zaustavljale pojave kot je Janša.*

Sledila je cela vrsta komentarjev v Dnevniku in drugih komunističnih glasilih, v katerih so Janši cel čas pripisovali da je totalitarist in fašist, da se nam zelo slabo piše, če bo na volitvah zmagal, in da bo s tem konec demokracije v Sloveniji. Vzdevek fašist ima namreč v Sloveniji posebno slabšalen prizvok, saj so ga komunisti več kot petdeset let vcepljali Slovincem kot psovko. Mimogrede: vzdevek komunist še zdaleč nima prizvoka psovke, saj se tega vzdevka še vedno drži avreola nedotakljivosti. Pa čeprav so Slovincem naredili komunisti neprimerno več škode kot fašisti.

Da stvari še zdaleč niso tako enostavne (češ, komunisti naj Janšo kar napadajo, saj mu s tem delajo tudi svojevrstno uslugo, ker s tem mobilizirajo njegove simpatizerje) kažejo še drugi primeri. Pred zgradbo, kjer je sedež Janševe SDSS in njegova pisarna, so poslali nekega Zupana iz rdečega (Titovega) Velenja, sicer prvaka Republikanske stranke (gre za nekaj podobnega, kot je bil Jelinčičev "projekt"), da tam gladovno stavka proti Janši, ga blati, napada in postavlja zblojene zahteve. Akcija ima medijsko podporo v komunističnih občilih.

Drug mnogo hujši primer se je zgodil v Slovincu prvo soboto (1. julija) po slovesnosti v Kočevskem rogu ter Janševem nastopu na Kongresnem trgu. V sobotnem komentarju je direktor družbe Slovenec ter odgovorni urednik Slovenca Janez Obreza v "komentarju" Slovenci med nami izredno grobo usekal po Janši. Ker gre za resne stvari, naj navedem nekaj Obrezovih trditev: "Dobro jo je izbral (slovesnost na Kongresnem trgu, op. l. ž.) Janez Janša, saj je v njegovem precej demagoško-populističnem govoru bilo moč najti vse sestavine, zaradi katerih ljudje ploskajo, pa čeprav se drugi dan tega sramujejo. V ponedeljek je na proslavo sicer prišel pravočasno (v Rog, dan prej pa malo prepozno - po maši), ne pa tako zgodaj kot drugi govorci (Kučan, Bavčar, Rupel, Kovačič...)... Res, umirjen in moder državniški govor je imel prvak krščanskih demokratov Lojze Peterle, ki je dosegel drugo mesto po moči in dolžini aplavzov..."

Naj naprej sam omenim, da je Janša prišel v Kočevski rog skupaj s svojim očetom (ki se je rešil iz roškega brezna smrti), materjo in bratom ravno takrat, ko sem prispel tja tudi jaz in to je bilo več kot pol ure pred začetkom maše (pripeljali so se mimo mene ravno v trenutku, ko sem parkiral svoj avto)!

Že naslednji dan, bila je nedelja in dežurna ekipa je na Slovincu pripravljala ponedeljkovo številko, je Janša poslal v objavo zahtevo po objavi odgovora, ki nosi naslov Trditev g. Obreze ne drži!: *"V sobotni številki Slovenca je njegov direktor, odgovorni urednik in kandidat za glavnega tajnika SKD na zadnjem kongresu Janez Obreza v svojem komentarju zapisal vrsto trditev in ocen, ki zagotovo ne prispevajo niti k boljšemu sodelovanju med strankami slovenske pomladi niti ne prispevajo k temu, da bi se Slovenec otrese etikete strankarskega glasila in posledično temu ustrezno dvignil naklado. Ker ne želim prilivati olja na ogenj in s tem delati uslug dežurnim zdrharjem, ki jih je liberalnokomunistični blok v paniki nad rezultatom zadnjih lokalnih volitev spet pognal med stranke slovenske pomladi, ne bom odgovarjal na ocene gospoda Obreze. Zahtevam pa, da se g. Obreza javno upraviči za naslednjo trditev:*

'V ponedeljek je (Janez Janša, op.p.) na proslavo sicer prišel pravočasno (v Rog, dan prej pa malo prepozno - po maši), ne pa tako zgodaj kot drugi govorci...'

G. Obreza, na mašo in na žalno slovesnost v Rog sem prišel pravočasno, čeprav nisem imel policijskega spremstva in državnih šoferjev, kot nekateri iz vaše okolice. Tudi pri maši sem bil od samega začetka, prav tako moj oče, mama in brat. Videlo nas je najmanj 1.000 ljudi, zato res ne vem, čemu ta očitna laž. Res pa je, da sem ves čas maše stal med množico pred tribuno in nisem sedel na protokolarnih stolih ob levi strani odra, kjer je bilo na stolih videti veliko mlajših politikov, medtem ko je na tisoče starejših ljudi stalo v blatu. Na častno tribuno, kjer smo med prireditvijo po maši tudi stali, pa sem prišel kasneje na izrecno povabilo organizatorja. G. Obreza, v imenu mnogih naročnikov in bralcev Slovenca, ki pripadajo SDSS, Vas prosim, da v prihodnje ne čakate na vsako pravo ali (kot tokrat) izmišljeno priložnost, da ošvrknete koga izmed voditeljev strank slovenske pomladi, ampak se posvetite izboljšanju materialnega stanja in dvigu naklade v družbi Slovenec d.o.o., v kateri ste direktor. Imeli boste namreč veliko dela."

Ob tem naj najprej povem, da v Slovincu ne bi smeli kaj pisati negativno o Janši tudi v primeru, če bi ga na maši ne bilo, saj bi se to lahko zgodilo iz vrste razlogov. Poleg tega, da smo lahko naslednji dan brali "Popravek" s podpisom "Odgovorni urednik", v katerem je pisalo, da se je to, da je Janša prišel v Rog 'malo prepozno - po maši', izkazalo, da to ne drži "po naknadnem preverjanju", je Obreza že naslednjo soboto ošvrknil Slovensko ljudsko stranko. Zapisal je: *"Tako kot se je marsikdo čudil poslancem SLS, ki so med največjo vročino in košnjo na vse načine zavirali in zavlačevali sprejetje državnega proračuna, pri tem, da so jih doma čakale nabrušene kose za dokončanje letošnje letine košnje, še preden se bo vreme pokvarilo."*

Vsekakor tako pisanje direktorja in odgovornega

dalje na str. 4

ŠTIRINAJSTSTOLETNE SANJE - V KAJ STE SE SPREVRGLE ?

Proglasitev svobodne in suverene Slovenije je bil za nas izreden dan. Sreča, veselje in ponos so sijali iz oči vsakega zavednega Slovenca. Kako tudi ne: s politično svobodo se je takorekoč kar čez noč zrušil tudi komunistični režim; vsaj tako so vrgli v svet. V resnici ni bilo nikakršnega "čez noč zrušenja", ampak dolgoletna načrtna priprava na spremembo, ki naj bi komunistom omogočila sestop z oblasti, obenem pa jih še vedno pustila vladati. Naravno je, da se nihče od tovarišev ni spotikal ob razvaline, gospodarske in moralne, ki jih je za sabo pustil stari režim.

Demokratske stranke so takrat zamudile še eno zgodovinsko priložnost. Ne le, da ni nihče pomislil na to, da bo treba najprej odstraniti politično zgradbo propadlega režima in šele potem začeti znova, so jim že vnaprej obljubljali, da se jim ne bo nič zgodilo in jih za pretekla dejanja ne bo nihče klical na odgovor. To je komunisti opogumilo, da so začeli kot "demokrati" po starih zakonih enoumja. Tistim, ki so bili v razne demokratske stranke poslani kot "spreobrnjenci", ni bilo treba dolgo čakati, da so razbili Demos in tako izpolnili dano jim nalogo.

Od tu je šlo vedno samo navzdol: komunisti (zdaj v opoziciji), so utrjevali svoje položaje, desne stranke (stranke Slovenske pomladi) pa niso upale zahtevati niti tistega, kar bi v začetku lahko dobili brez vsakega rizika. Zadovoljni so bili s tem, da so bili lahko zraven, kjer so čakali na razvoj, prav po zgledu predvojnih strank: brez programa in brez odločnosti vzeti usodo naroda v svoje roke.

To je bil čas, ko bi z malo odločnosti s svobodo lahko dobili vse, pa smo zaradi nepriljubljenosti, pomanjkanja zavesti, kulture in čuta odgovornosti vse izgubili. V kratkem času so jim komunisti vzeli še tiste odgovornosti, katere jim je na prvih volitvah zaupal narod.

Kje je krivda? Na obeh straneh.

Od komunistov demokracije ne moremo pričakovati, ker jim ideologija ne dovoli zavreči nobene "pridobitve", za katere so bili pripravljeni žrtvovati vse in vsakogar. Partija jim je vera, oblast le zadnji cilj njihovega dela. Temu se kljub navideznemu porazu sistema niso odrekli.

To pa je tisto usodno, kar je slovenska desnica (stranke Slovenske pomladi) spregledala. Niso se zavedeli, da imajo opravka z ljudmi, ki ne drže nobene dane besede, ampak jim je dovoljeno vse, kar koristijo partiji. Pod takimi pogoji je demokracija vedno svoj lastni grobar. Komunisti razumejo samo silo in se ustavijo samo pred puškino cevjo. Kdor se sprime z revolucionarji, mora biti prav tako nasilen, za dobro mero pa še minuto hitrejši kot oni. To pa nam krščanska etika prepoveduje, zato smo propadli in smo še vedno na tleh. Te igre slovenska demokracija vseh vrst enostavno ne razume. Namesto tega so se "veselili" raznih "spreobrnjencev", ki so bili poslani, da ob gotovem času napravijo notranji udar, kar je pomenilo konec Demosovi vladi. Demosovih ljudi tudi to ni zbudilo. Namesto da bi nastopili skupno, so se razdelili in se napadajo med seboj, komunisti pa iz upravnih položajev izrivajo sebi nenaklonjene ljudi in jih prevzemajo sami. Tako Sloveniji vladajo isti ljudje kot prej, zato tam ni demokracije in Slovenija še vedno ni pravna država. Tako bo tudi ostalo, dokler bodo imeli vse ključne položaje v rokah od partije izšolani komunisti.

Do tega stanja je moralo priti zato, ker je bil desni

blok vedno pripravljen popuščati; strašno so se bali zameriti in "užaliti" katerega od zadržanih komunistov, ker so po krščanski etiki hoteli "biti boljši". Ob tej neodločnosti so komunisti postajali vsak dan bolj napadalni in zahtevni: ne samo, da na popravilo krivic niso mislili, ampak so delali nove.

Že samo dejstvo, da se je v slovenskem političnem prostoru pojavila krščansko demokratska stranka, je desne politike uspavalo, da so to sprejeli kot višek demokracije, narod pa se je oddahnil, ker so v tem videli dokaz, da se je komunizem popolnoma spremenil, ali pa ga ni več. Če se položaj v bistvu ni spremenil, o tem se nihče ni kdove kaj razburjal. Ko je stranka stopila v vladno koalicijo z Liberalnimi demokrati (preoblečeni komunisti) in Združeno listo (zadržani tovariši), je slovenska postkomunistična politika dosegla višek. Sicer je bila koalicija domeničena že pred volitvami, decembra 1992, a to je bila tajnost. Tisto mešetarjenje po volitvah je bilo samo pesek v oči, Drnovšek in Peterle pa sta vedela, kako bo na koncu. Drnovšek je KDS hotel imeti v vladi, da je s tem varal svet, za domačo rabo pa Peterleta, da je miril narod, ki je takrat še veliko dal na Peterleta.

In kakšno ravnotežje SKD predstavlja v vladi? Demokrati niso, ker ne morejo uresničiti nobene demokratske reforme, krščanski ne morejo biti, ker sodelujejo s komunisti, ki so proti vsaki veri, še posebej pa proti katoliški. Treba je bilo samo nekaj klofut po desnem licu, pa je odletelo vse, kar je bilo na poti partiji. Zdaj imajo edino korist od te zmešnjave komunisti, ki so bili voljeni na liberalno-demokratski listi, vladajo pa po starih komunističnih zakonih in praksi, saj so v vladi vsi najbolj vidni partiji iz prejšnjega režima; krščansko-demokratski privesek se jih pa ne more niti dotakniti, ker jih vedno preglasujejo.

Smo v začaranem krogu, od koder ni rešitve. Politično je narod še bolj razdeljen kot prej, moralno pa so ga do kraja pokvarili že prej. Materialistični sistem je v narodu ubil vest, da ne loči več dobrega od zla. Ne zna se svobodno odločati (zato še vedno voli tiste, ki so ga 50 let zatirali in morili), politika ga ne zanima, preteklost prepušča zgodovinarjem, važna je samo trenutna korist in to danes, takoj. Preprosti narod, ki je vedno najbolj trpel, je sicer osebno prepričan, da režim, prejšnji kot sedanj, marsikaj skriva, da je NOB in OF velika zgodovinska laž, nikakor pa ni tisto, kar so pol stoletja trdili; da domobranci niso bili izdajalci, ampak resnični branilci svojega naroda. Dosti tega so bolj osebne, družinske zadeve, ki v javnost ne pridejo, ker so bile pol stoletja prepovedane in se jih še vedno drži strah, čeprav zdaj nepotreben. Isto velja za nas, politične emigrante: gledajo nas kot na drugačne ljudi, ki smo se domovini izneverili, zato je bolje, da ostanemo, kjer smo, da ne prebujamo spominov in ne kalimo političnega miru. Eno drži kot pribito: v Sloveniji so spremembe, a ko gre za politično emigracijo in domobrance, je ostalo vse pri starem sovraštvu; lahko se vračamo na obisk in tudi malo pokritiziramo, o domobrancih se lahko piše in postavlja spomenike, vse to pa je dovoljeno pod vplivom javnega mnenja, da svetovnega komunizma ni več, zato tudi njihovih grozodejstev ni več; če pa lokalne partije (zdaj pod drugimi imeni) še vedno terorizirajo narode, tega nočejo videti in jih to malo zanima.

Iz povedanega sledi, da je za Slovence največji problem vprašanje narodove vesti. To je treba rešiti,

četudi bo potreben nov čudež, sicer sedanje krize vrednot ne bomo preživeli. Šele z vrnitvijo h krščanskim moralnim vrednotam, ko bo narod kot celota spet govoril in razumel isti politični jezik, ko bo za vse - brez razlike - belo belo in črno črno, ko bo mož-beseda spet temelj medsebojnih odnosov, bomo lahko sedli za mizo in pogledali v bodočnost. Brez razčiščenja preteklosti ne moremo delati načrtov za prihodnost.

To pa ni sprava, o kateri se zadnjih šet let veliko govori, a nikamor ne vodi, ker v njej ni iskrenosti, ampak je samo prevara, ki naj pokrije zločine in krivice preteklosti; tako spravo hoče levica, zato je prav taka laž, kot sta besedi NOB ali OF.

Za resnično spravo bo treba več, zato do te ne bo prišlo, dokler si narod ne izpraša svoje vesti. Potem pa bo sprava nekaj zelo lahkega, naravnega, plemenitega in trajnega. Pred tem pa bo treba še marsikaj spremeniti in popraviti:

Najprej bo treba priznanja, da NOB in OF ni šlo za osvoboditev naroda, ampak je oboje bilo le krinka za zmago komunistične revolucije;

priznati bo treba, da je KP začela revolucijo z umori, zato je kriva državljanske vojne, ki je sledila;

priznati bo treba zločine nad narodom in krvnike poklicati na odgovor; domobrancem in drugim protikomunistom se mora vrniti čast in priznati, da so se oni (ne pa partizani) borili za svojo domovino;

vsi, ki so se v službi partije kakorkoli pregrešili proti sočloveku, za določeno dobo ne more služiti v državni upravi; isto velja tudi za tiste, ki Drnovškovi vladi pomagajo podaljševati brezpravno družbo;

vse, ki so karkoli krivično pridobili pod komunističnim režimom, je treba razlastiti in ukradeni premoženje vrniti zakonitim lastnikom ali njihovim svojcem;

ukiniti se morajo vse izredne pokojnine in drugi privilegiji, ker je vse to nagrada za službo partiji;

preživelim domobrancem je treba plačati zaostalo pokojnino, pomorjenim pa na državne stroške postaviti obeležje.

Na to in še na marsikaj drugega bo narod moral odgovoriti kot celota, če ne prej, na prihodnjih volitvah. Na to pa je treba misliti že zdaj, da ljudje ne bodo spet odpovedali kot prej. Za to ni toliko kriv preprosti narod, ampak njegovi "vodniki", ki so ga s svojo neodgovornostjo ogoljufali še za tisto zadnje: zaupanje in upanje v bodočnost. Tudi te, ki danes tako modro stoje ob strani in "pomagajo vladati" Drnovšku in njegovi klikli, mora narod zavreči. Z njihovo pomočjo partija še danes "vlada", predvsem pa krade in uničuje narodno imovino, svet pa jo sprejema kot demokratsko, ker je bila svobodno izvoljena. Čas je, da tudi slovenski narod neha gledati na "lep obraz" in sladke besede in zahteva poštenih dejanj. Zato mora po svoji vesti odločiti, kaj mu je v korist in pomesti z vso komunistično navlako. Volitve so čas, ko se odloča bodočnost in se delajo spremembe, zato je tako važno, da vsakdo voli po svoji vesti, po svoji volji in izbiri. Proti narodu najbolj greši tisti, ki zagrenjen ostaja doma, komunisti pa vsi volijo svoje ljudi. Za Slovenijo je zaenkrat rešitev samo Janša, vsi drugi so narod že ponovno izigrali in ga s svojimi spletkami pustili na cedilu. Če pa Slovencem 50-letne komunistične sužnosti ni bilo dovolj in se bo morda ob zadnji priliki spet odločil za stari red in režim, naj ga pa ima in prenaša!

Stane Pleško

ANKETA CELOVŠKEGA ZVONA prepričevalni.

Na četrto vprašanje: "Zakaj se je Partija tako zgodaj, že v letu 1942, odločila za množično krvoprelitje"? g. Valentin Inzko odgovarja:

"Nasprotniki Partije so bili v Sloveniji med drugim katoliški intelektualci, vključeni v akademsko društvo 'Straža', katere politični cilj je bila vzpostavitev demokratsko urejene Svobodne Slovenije. Idejni oče stražarjev je bil univ. prof. dr.

Lambert Ehrlich. Imel je med vodilnimi intelektualci - ko je kraljevina Jugoslavija razpadla oziroma bila okupirana - jasen politični koncept in edini med vsemi političnimi skupinami vizijo o samostojni slovenski državi. Lamberta Ehrliche so likvidirali komunisti 26. maja 1942. Krvoprelitje nasprotnikov partije se je začelo že v pozni jeseni 1941".

V Celovškem Zvonu - junij 1995, letnik XIII/47 - je bila z enajstimi vprašanji objavljena anketa ob priliki petdesetletnice poraza nacifašizma in največje tragedije v zgodovini slovenskega naroda: množičnih medvojnih in zlasti pa povojnih pobojev.

Na ta vprašanja je med prvimi odgovoril eden najbolj uglednih in spoštovanih koroških Slovencev, g. Valentin Inzko, državni svetnik in nadzornik slovenskih šol na Koroškem.

Njegovi odgovori so trezni, razsodni,

SLOVENIJA, ALI POZNAŠ SVOJ DOLG ?

Letos mineva 50 let tragičnih dogodkov v taborišču Teharje, kjer je na zverinski način izgubilo življenje veliko število mož, žena starcev in otrok, ki se niso strinjali s pogubno ideologijo krvavih komunističnih revolucionarjev. Že od leta 1990 dalje, ko je prva večstrankarska skupščina občine Celje imenovala komisijo za ureditev Parka spomina Teharje, si ta intenzivno prizadeva za njegovo ureditev. Prav tako je tega leta predsednik prve slovenske demokratične vlade, takrat imenovane še izvršni svet, na prostoru nekdanjega taborišča poudaril, da je država dolžna oddolžiti se tem žrtvam in vsem žrtvam komunističnega nasilja širom Slovenije s postavitvijo ustreznega pomnika na Teharjih in v Kočevskem Rogu. Prav tako se naj popravijo krivice, kjer je to mogoče.

Država Slovenija je leta 1991 izvedla natečaj za izdelavo projekta Parka spomina Teharje. Prvo nagrado je dobil projekt Ateljeja Mušič iz Ljubljane. Na podlagi tega projekta je celjska teharska komisija pričela aktivno delati na pripravah za sprejem potrebnih občinskih planskih aktov. Kljub velikemu odporu v obdobju zadnjih let, je občinski svet mestne občine Celje sprejel konec januarja 1995 vse potrebne občinske odloke, ki so pravna podlaga za izdajo lokacijske in gradbene odločbe. Atelje Mušič je izdelal še potrebno projektno in tehnično dokumentacijo za izdajo lokacijske odločbe. Konec meseca marca 1995 je upravna enota Celje že tudi izdala lokacijsko odločbo za izgradnjo Parka spomina Teharje.

Po padcu prve slovenske demokratične vlade je postala slovenska država oziroma njena vlada gluha za obveze sprejete leta 1990. Tako vse do danes slovenska vlada ni sprejela finančne konstrukcije za

Park spomina Teharje, čeprav je projekt finančno ovrednoten in je predvidena takšna fazna izgradnja, da je posamezna faza gradbeno zaključena celota. 18. junija 1995, ko je bila na mestu teharskega taborišča maša ob 50. obletnici pobojev, naj bi že stal osrednji spominski objekt. Te obveze se tudi zaveda predsednik države g. Mila Kučan, ki je predstavnikom komisije meseca novembra 1994 obljubil vso podporo in posredovanje pri slovenski vladi, da bo v proračunu za leto 1995 zagotovila potrebna sredstva. To je tudi poudaril v svojem intervjuju na TV Slovenje v juniju 1995.

Še slabša pa je situacija v Kočevskem Rogu. Slovenska vlada se je šele maja lotila priprav za izdelavo projektne in tehnične dokumentacije za lokacijsko dovoljenje.

Posebej je treba poudariti, da že od leta 1990 deluje pri slovenski vladi posebna komisija za reševanje vprašanj povezanih z namembnostjo in ureditvijo grobišč v Kočevskem Rogu in drugih tovrstnih grobišč v Republiki Sloveniji. Vodi jo Viktor Blažič. Komisija je vsa leta prizadevala, da bi se zadeva premaknila z mrtve točke, a žal pri vladi za to ni posluha. Šele po mnogih intervencijah je vlada aprila 1995 pri ministrstvu za delo, družino in socialne zadeve imenovala medresorski gradbeni odbor za izgradnjo sakralnega objekta v Kočevskem Rogu in Parka spomina Teharje. Njegove pristojnosti so zastopanje investitorja, to je slovenske vlade, odločanje o ponudbah za izvajanje del, vodenja razpisnih postopkov, odločanje in potrjevanje cen za izvedbena gradbena dela, izvajanje investicijskega nadzora in končno potrditev prevzema opravljenih del vključno s kolovdacijskim obračunom ter predaja objektov v upravljanje.

Čeprav se je ta medresorski gradbeni odbor že dvakrat sestel, še nima pripravljalnega gradiva o potrditvi celotnega finančnega ovrednotenja objektov v Kočevskem Rogu in na Teharjih skupaj s fazno izgradnjo in z rokom dokončne izgradnje.

Namerno zavlačevanje slovenske vlade pri realizaciji obeh objektov se kaže tudi v tem, da je za leto 1995 v osnutku državnega proračuna namenila za grobišče Teharje in Kočevski Rog borih 50 milijonov tolarjev; seveda pri takem mačehovskem odnosu oba objekta še 10 let ne bosta zgrajena. Na podlagi amandmajev je bil ta znesek povečan na 100 milijonov tolarjev.

Tako stanje nedvomno dokazuje, da je slovenska vlada v rokah naslednikov tistih mračnih sil, ki so pred petdesetimi leti masovno pobijali svoj narod in mu nadaljnjih 45 let delali nepopravljive krivice v imenu teroristične komunistične organizacije.

Nacizem in fašizem sta bila strašno zlo v prvi polovici tega stoletja. Nemški narod je priznal svojo krivdo in nekdanja koncentracijska taborišča preuredil v dostojen spomenik žrtvam nacističnega terorja. Slovenska povojna teroristična oblast pa je koncentracijsko taborišče Teharje in druga uporabila za genocid nad lastnim narodom. Svoje zločine na Teharjih je nato zakrila z industrijskimi in komunalnimi odpadki.

Tudi po padcu komunistične diktature je Slovenija gluha za svoj dolg, ker jo še vedno vodijo nekdanji diktatorji, ki so spretno sestopili z oblasti tako, da so se pomešali med nove demokratične stranke in si jo preko njih ponovno polastila.

Žrtve komunističnega terorja zaman postavljajo vprašanje svoji mladi državi Sloveniji: Slovenija, kdaj boš poravnala dolg iz preteklosti ?

Janez Lampret

36. SLOVENSKI DAN V TORONTU

Vnedeljo 25. junija 1995 je SLOVENSKO-KANADSKI SVET priredil na Slovenskem letovišču v Boltonu 36. Slovenski dan s pestrim programom, posvečen:

- **50. letnici največje tragedije v zgodovini slovenskega naroda, množičnim medvojnimi in povojnim žrtvam komunistične revolucije in**
- **četrti obletnici proklamacije slovenske državne neodvisnosti.**

Slavnostni govornik je bil č. gospod Vinko Žakelj, slovenski izseljenski duhovnik v Belgiji, ljubitelj gorskega sveta in lepe fotografije, častilec Svetih Višarij.

Slovinci v Kanadi mladi slovenski državi čestitamo in želimo, da bi z združenimi močmi, s poštenjem, krepili slovensko državno samostojnost in nadaljevali v razvoju za pravo, resnično demokracijo.

KOMUNISTI SO JANEZA JANŠO RAZGLASILI ZA FAŠISTA

nadaljevanje s str. 2

urednika Slovenca nikakor ne prispeva k temu, da se stranke slovenske pomladi ne bi vsaj napadale med seboj, če že ne morejo biti povezane in sodelovati v korist svojih volilcev. Zakaj se je torej človek s tako pomembno funkcijo odločil, da bo udaril po Janši (in to s tako nizkimi udarci) in tudi po SLS?

Seveda pri tem nikakor ne more iti za naključje ali celo za neodgovorno potezo, ampak v ozadju tiči peklenska strategija liberalnokomunističnih sil (kot je zapisal Janša), ki s tem delajo razdor med Janšo, kot edinim, v katerega so uprte oči in upanje mnogih, ki so jih prej preganjali pol stoletja komunisti, zdaj pa so razočarani še nad mnogimi, ki so se izdajali za demokrate, in drugimi na slovenski politični ceni (predvsem pa s Peterletom oziroma z SKD). Avgusta leta 1992 so isti ljudje in ista politika že zatrli časnik Slovenec....

Vse to kaže, da bodo prihodnje parlamentarne volitve potekale v hudih bojih, podlih potezah, predvsem pa bodo komunisti in liberalci (in izgleda, da tudi še kdo drug, ki se sicer izdaja za vse kaj drugega!) usmerili vse topove proti Janezu Janši, saj jim Peterle in Podobnik več nista nevarna. Peterle itak sodeluje z njimi (se je prodal za judežev denar), Podobnik pa ni sposoben držati odločne fronte proti komunistom in njihovem početju. Prvak komunističnih prebarvancev Združene liste Janez Kocjančič pa je že davno izjavil, da Janšo morajo ustaviti z vsemi sredstvi...

John E. Krek's Slovenian Credit Union Slovenska Hranilnica in Posojilnica Janeza E. Kreka

Canada's first Slovenian Credit Union

Prva Slovenska Hranilnica in Posojilnica v Kanadi

OFFICE HOURS / URADNE URE

747 Brown's Line
Etobicoke, Ontario M5B 3V7
(416) 252-6527

Monday	10 am - 4 pm
Tuesday	10 am - 8 pm
Wednesday	10 am - 4 pm
Thursday	10 am - 8 pm
Friday	10 am - 8 pm
Saturday	9 am - 12:30 pm

646 Euclid Avenue
Toronto, Ontario M6G 2T5
(416) 532-4746

Tuesday	12 am - 8 pm
Thursday	12 am - 8 pm
Friday	10 am - 8 pm
Saturday	10 am - 1 pm

JEK

SLOVENIAN CREDIT UNION

SERVICES

Chequing
Savings
Term deposits
RRSP
RRIF
Loans
Mortgages
Line-of-Credit
MASTERCARD
Banking machine card
Travel Insurance
Travellers Cheques

USLUGE

Čekovni račun
Hranilne vloge
RRSP / RRIF
Hipotečna posojila
Osebnostna posojila
Kreditna karta MASTERCARD

ZAKAJ SE NISEM PRIDRUŽIL OSVOBODILNI FRONTI ?

V času, ko se še vedno na široko razpravlja o vlogi slovenskih komunistov med II. svetovno vojno, - in to je nekatere težko prepričati - da je bil prvi namen borbe KPS REVOLUCIJA in šele pozneje narodnoosvobodilna borba, se mi zdi umestno, ponovno objaviti del mojega članka, ki ga je objavila *Ameriška domovina* 20. avgusta 1974 pod naslovom: *Zakaj se nisem pridružil Osvobodilni fronti?*

Po 21 letih slovesno izjavljam, da imam še živo pričo, - nekje na Primorskem - ki je prisostvovala spodaj opisanemu razgovoru in bi lahko, če bi to želela, identificirala njemu poznano osebo, če ta sploh še živi.

To objavljam z željo, da bi Slovenci dobrevolje uvideli, v kakih težkih okoliščinah smo se prebijali skozi vojno, ostali pri življenju po božji Previdnosti in tako ostali priče, ki želijo doprinesiti k resnici svoja doživetja.

Toda začnimo pri začetku. (Sledi ponatis po AD dne 20. avgusta 1974.)

.....
Tri desetletja so potekla, odkar je slovenski narod zadela najhujša nesreča v njegovi tisočpetstoletni zgodovini. Tri sovražne države so si razkosale slovensko zemljo, uničile njeno samostojnot in nadomestile njegov politični ustroj z okupacijskimi silami. Kot da taka katastrofa še ni bila dovolj, se je terorju okupatorja pridružil še teror domačih renegatov - komunistov -, ki so v splošni zmedi in preplahu začeli uresničevati svoj dolgoletni načrt, kako s silo in proti volji velike večine slovenskega prebivalstva prevzeti oblast in mu vsiliti po duhu tuj, totalitaren režim, tuje ideologije.

Spomnim se, kako smo mladi študentje v mesecu marcu 1941 z žalostjo v srcu, iz dneva v dan jemali slovo od svojih profesorjev, ki jih je splošna vojaška mobilizacija poklicala iz šolskih razredov v vojaško suknjo, da branijo svojo domovino, kateri je grozila iminentna invazija. Zbegani in zaskrbljeni smo se spogledovali in zadržavali solze ob misli na negotovo bodočnost. Kakor da smo slutili, da bomo v nekaj dneh tudi sami zapustili domače kraje in se pridružili branilcem naše države.

Slučaj je hotel, da sem ob priliki takega slovesa na celjski železniški postaji srečal sošolca, ki me je predstavil znancu srednjih let, tovarniškemu delavcu iz Stor pri Celju. Pogovor je jasno nanesel na politični položaj Jugoslavije. Kmalu sem iz

pogovora razvidel, da ta sošolcev znanec ni kazal nobenega navdušenja za obrambo naše države. "Saj se ne izplača, upirati se taki velesili kot je Hitlerjeva Nemčija!", je dejal. Sprva sem mislil, da imam opravka s kakim hitlerjancem, ki takrat niso bili redki v Celju. Ko pa je nadaljeval, da še za takozvano "gnilo" Jugoslavijo sploh ni vredno boriti, češ, da si njeni voditelji ne zaslužijo drugega kot "KROGLO V GLAVO" in "DA BODO ONI, KO OBLAST PREVZAMEJO, POSTAVILI VSE PRED ZID: KLERIKALCE, LIBERALCE, FARJE", sem mu začel oporekati: Saj se vendar šalite, sem dejal. "BOŠ ŽE VIDEL, TOVARIŠ", je odgovoril in se poslovil.

Lasje so mi šli pokonci ob takem govorjenju. V mladostnem idealizmu si nisem mogel predstavljati, da bi kjerkoli na svetu sploh, mogla obstojati organizacija, ki bi se za dosego svojih političnih ciljev posluževala tako nečloveških metod.

Sledili so dnevi kalvarije za slovenski narod v velikem tednu 1941: nenapovedan barbarski napad na treh frontah, prodor nemške vojske na slovenski severni meji, moj odhod kot prostovoljec v kasarno Petra Zrinjskega v Zagrebu, kjer sem se pridružil več tisočim slovenskim dobrovoljcem, med katerimi sem mnoge osebno poznal iz katoliških organizacij, nato nemška okupacija naše vojašnice na Veliki četrtki, nočni pobeg iz kasarne in skrivanje po Štajerskem v času, ko so kulturbundovci in Gestapo edinice lovili, zapirali in deportirali slovenske politične, cerkvene in kulturne delavce, med njimi tudi tri moje brate, nato pobeg v Ljubljano, kjer smo slišali, da so Italijani takrat postopali bolj človeško. V istem času pa je peščica slovenskih komunistov sabotirala napore jugoslovanske obrambe, pošiljala delegacije iz Št. Jerneja, Kostanjevice in Radeč v Krško, naj Nemci vendar zasedejo še južno od Save, in SKUPNO Z NACISTI proslavljala praznik 1. maja, medtem, ko sta si ZAVEZNIKA, HITLER IN STALIN, oblizovala prste po razkosanju barbarsko zaslužnjene demokratske poljske države.

Ni še minilo pol leta od teh težkih dni, ko so v Ljubljani in po deželi odjeknili prvi streli. Slovenski komunisti, ki so se odzvali pozivu Sovjetske zveze, ko jo je Hitler dne 22. junija napadel, so stopili v drugo fazo svojega, že preje točno pripravljenega programa: začeti s sistematično likvidacijo svojih političnih nasprotnikov, ali jih pa denuncirati okupatorju, da jih je ta začel množično voziti v

koncentracijska taborišča, tako DA BODO OB KONCU VOJNE, KO BODO ZAVEZNIKI PREMAGALI SILE OSI, ONI EDINA POLITIČNA SKUPINA, KI BO Z OROŽJEM V ROKAH NASILNO PREVZELA OBLAST. Da bi te umore upravičili, so si izmislili zvito laž, da so likvidirali izdajalce slovenskega naroda - slovenske fašiste. Okupator je ta položaj izrabil in se pod krinko borbe proti komunizmu znašal nad nedolžnim slovenskim prebivalstvom, ki je bilo osuplo, zmedeno, prestrašeno in obupano....

Ko smo v Ljubljani 1942. slišali o prvih atentatih na poštene slovenske voditelje, sem si domislil debate na celjskem kolodvoru: "BOŠ ŽE VIDEL", je dejal, "KROGLO V GLAVO". Ko sem se pozneje znova in znova udeleževal pogrebcev, žrtv komunistične OF, se mi je misel ponovno vračala na njegove besede: "VSE BOMO POSTAVILI OB ZID, FARJE, KLERIKALCE, LIBERALCE!" in ko smo slišali o strašni usodi domobrancev v maju 1945, sem vedel, da se ni šalil, ko je prerokoval: "VSE BO STROJNICA POKOSILA!"

Pa kdo je bil omenjeni "tovariš" iz Štor pri Celju, (član KPS?, španski borec?), da je vedel za načrte že pred začetkom vojne! Ko človek retrospektivno preišča naivnost slovenskih politikov, ki so se zanašali na skorumpirano in nekompetentno jugoslovansko vlado v Londonu, namesto, da bi poslušali vidca, dr. Lamberta Ehrlicha, razglasili ilegalno vlado samostojne države Slovenije in s tem gotovo preprečili komunistično revolucijo v Sloveniji in dobili bolj ugodne pogoje za to novo demokratsko državo na mirovnih konferencah - (taki ilegali bi se z navdušenjem pridružili!), se zgrozi ob misli, da se ti politiki in njihovi nasledniki niso iz preteklosti nič naučili. Še par tednov pred proklamacijo slovenske samostojnosti so nekateri - ali na svojo iniciativo, ali po navodilih višjih - , javno svarili in rotili Slovence, naj se ne prenačimo s samostojnostjo, da ne bomo pozneje tega obžalovali. Sovražnike da imamo na vseh mejah! Kdo nas bo branil, če ne bo več hrabre jugoslovanske armade!? Kdo ve, kako bi se zadržali, če bi svetovne sile in tudi domači pragmatiki v vrsto svojih interesov začeli ponovno govoriti o neki balkanski (kon)federaciji?

Avguštin Kuk

ODPRTO PISMO DR. VEKOSLAVU GRMIČU

partije. Šmom in Mikuž sta tako šla celo v bogoslovje. In gotovo še kdo. Ni pa treba spomniti, da je Dante te vrste "izdajalce" dal v spodnji kolobar pekla, kjer so kazni najbolj krute in najbolj gnusne.

Pišem ti predvsem zato, da bi te vprašal, zakaj nisi imel toliko junaštva in se pridružil partizanom; tako bi imel vsaj možnost, da bi postal "mučenec". Jaz sem se. Nisem bil z njimi do konca, ne zato - čeprav nisem junak - ker sem se bal mučeništva. Na to takrat niti pomislil nisem. Le mučeništva za zlo v svoji vesti in po svoji vesti sprejeti nisem mogel. Preveč zla smo dnevno prizadejali v moji, to je Tomšičevi brigadi in to celo zla, za katero nje poveljnik Daki niti ni vedel. A v glavnem je, in po navadi po njegovem naročilu.

Dragi kolega iz gimnazijskih let! Imel sem strica, tukaj v Združenih državah. Bil je tesno povezan z levim krilom SNPJ in so ga zato nekateri imenovali "rdeči škof". Ta pridevek sem ponovno slišal tudi v zvezi s teboj. A moj stric, ko je na svojem zadnjem obisku Slovenije - čisto zasebnem, ker je tako hotel - videl vsaj del medvojne resnice, je svojo rdečo navdušenost ne le opustil, pač pa tudi obsodil. Eden velikih Slovencev, pokojni senator Lausche, bi rekel, da je bil možak. To bi lahko bil tudi ti, ko bi se dodobra zavedel globine prvega poglavitnega greha. Tudi ni mogoče verjeti, da bi ti izmed vseh duhovnikov in škofov poznal in priznal samo dr. Alojzija Kuharja. In še to iz druge roke. Jaz sem ga osebno in vem bolje, kaj je mislil s svojim "znamenitim govorom po radiju leta 1944. iz Londona". Da veš, skušal je rešiti usodo domobrancev, ker jih je imel rad in je njih boj zagovarjal. Le kako, da pa ti nočeš vedeti o 200 duhovnikih, ki o njih govore "Palme mučeništva";

in da ti ni mar, kaj se je dogajalo s slovenskimi škofi. Ne smeš pozabiti, da so pravzaprav številčni drugi zvodniki junaško napravili samomor, ker jim vest ni dala miru zaradi soudeležbe pri mučenju, gorostasnem mučenju, slovenskih domobrancev. Ko poskušaš porazdeliti krivdo vojnih grozot med partizane in domobrance, ali se ti ni zdelo prav in primerno, da bi krivdo, krivico in, če hočeš, grozodejstva poimenoval in dal popis s številkami in tako vsaj nekaj doprinesel k slovenskemu zgodovinskemu zapisu.

Še to. Si kdaj pomislil, kako brezsmiselna je trditev, da je slovenska komunistična partija odgovorna za to, da so Slovenci ohranili vero. Če ne dobesečno, tudi to si se drznil trditi. Sam pa bi rad dodal, da tudi nima nobenih zaslug za poraz Nemčije v drugi svetovni vojni. Zaradi partizanov vojne ni bilo konec niti en dan hitreje.

Ne na osnovi mojih nasvetov, pač pa zaradi neke osnovne poštenosti, bi se ti, kot znanstvenik, moral seznaniti s pričevanji onega, kar se je dogajalo v Teharjah, v Kočevskem rogu, po kraških in hrastniških jamah. Ni težko danes videti in vedeti, kako je prišlo do ustanovitve vaških straž in domobranstva. Zlonamerno pa je trditi, da so bili tisti, ki so "odgovorni za Cerkev pravzaprav ustanovitelji oboroženega odpora zoper OF". In škoda, da niso bili, ker bi v resnici morali biti!

"Namesto, da bi priznali resnico, kakršna je bila in obžalovali zmoto" - tako si rekel v svoji pridigi - bi ti moral to prevzeti nase. Biti bi moral toliko možak, da bi tudi sam priznal resnico in svojo zmoto - tudi, če je namerna - obžaloval.

Še enkrat, če bi hotel napisati odgovor, moj naslov lahko najdeš v dopisu in leta 1976. na katerega niti iz vljudnosti nisi odgovoril.

Dr. Cyril J. Mejač

Skrbno sem prebral poročilo o "svečani maši za rodoljube", poročilo, ki povzema tvojo pridigo med mašo. V tej zvezi bi te želel spomniti nekaterih dejstev, ki jih namenoma - vsaj tako se mi zdi - pozabljaš.

Pisal bi ti osebno in zasebno, a ne vem kam. Nimam niti tvojega naslova. Če mi pa želiš odgovoriti, ti imaš moj naslov. V resnici še vedno čakam odgovor na tvoje pismo, ki sem ti ga pisal pred 20 leti kot tajnik "Odbora za slovensko prisotnost na 41. Evharističnem kongresu". Naj tudi v tej zvezi spomnim, da si bil ti edini, ki se mu je zdelo odveč ali pa tvoji pojmi obveščanja niso narekovali, da bi bilo vljudno na pisma odgovarjati. Torej, ko sem dobil na stotine pisem kot odgovor na moje dopise, ga le od tebe nisem. Takrat sem ti pisal na škofijo v Maribor. Tega danes ne morem, ker z njo ti nisi več povezan; meni pa bi bilo preveč neprijetno, da bi se obrnil na Socialistično zvezo delovnega ljudstva, katere podpredsednik si bil ali si; je to organizacija, ki je samo podaljšek komunistične partije. Nje pa se sramujejo celo mnogi njenih članov in se nočejo niti po njej imenovati.

Že dolgo je, ko je bil med nama neki odnos. V semenišču v Mariboru si sedel samo en "pult" za mano. V kolikor je bilo primerno ali potrebno, sem te takrat klical Grmič. Ne po imenu, pač pa po PRIIMKU. Morda ti je bilo to všeč. Vsekakor prijateljstva med nama ni bilo, in tako mi ni treba obžalovati, da bi se kdo mojih "prijateljev" spozabil in zašel med komuniste, če že ne v partijo. Nihče ne trdi, da si ti; spomnim pa se Jelinčiča, ki je tudi, komunist, snoval neke vrste nekomunistično stranko, a se je kasneje izkazalo, da je to delal ne le z vednostjo, marveč po naročilu komunistične

ANALIZA POLITIČNEGA STANJA V SLOVENIJI SDSS

SVET SDSS ZA ANALIZO IN STRATEGIJO, KI SE JE SESTAL NA CELODNEVNI SEJI 8.8.1995 V TRENTI, MED DRUGIM UGOTAVLJA:

1. Splošna značilnost sedanjega političnega trenutka v Sloveniji je nestrpnost do drugače mislečih in sploh vseh; ki si upajo kritizirati vladajoče stranke. Soočeni smo z organiziranimi gonjmi, pri katerih se zlorablja državne institucije. Nekdanji uslužbenci in sodelavci nekdanjega marksističnega centra ZKS skušajo organizirano diskvalificirati vsakega intelektualca, ki javno nasprotuje potezam nekdanjih komunističnih voditeljev, ki so ponovno prevzeli vse ključne funkcije v državi. Pri tem uporabljajo obtožbe iz ropotarnice zgodovine o fašistoidnosti vseh, ki nasprotujejo oblasti. LDS in ZL nista sposobni sprejeti normalnega demokratičnega tekmovanja za volilne glasove, zato v skladu s svojimi političnimi izkušnjami iz nedemokratičnega režima skušata svoje politične tekmece in vse, ki kakorkoli ogrožajo njihove privilegije, diskvalificirati in celo kriminalizirati. Po drugi strani pa vladajoča koalicija dopušča in podpira stranke, ki propagirajo nasilje in z nasiljem grozijo članom parlamentarnih opozicijskih strank.

1. Gospodarska rast je prepočasna in ne omogoča produktivnega zaposlovanja oziroma dejanskega zmanjševanja brezposelnosti. Vlada prikazuje samo pozitivne rezultate. Statistični podatki se objavljajo selektivno in podrejujejo vladnim interesom. Obresti so še vedno previsoke. Vladni krogi načrtujejo takšno lastninenje bank, ki naj bi omogočilo nadzor nad finančnim kapitalom natančno istim političnim krogom, ki so z negospodarnim ravnanjem povzročili Sloveniji več milijard dolarjev javnega dolga. Vedno bolj se povečujejo socialne razlike. Velik del upokojencev, delavcev in mladih družin živi na robu življenjskega minimuma. Hkrati pa davkoplačevalci preko državnega proračuna še vedno plačujemo milijarde tolarjev za izjemne pokojnine in druge privilegije.

2. Demografsko je ogrožena tretjina Slovenije, vlada pa zanemara ta najpomembnejši problem nacionalnega obstanka in razvoja.

3. Nadaljuje se nebrzdana in nekaznovana kraja družbene lastnine. Državni organi z vlado RS na čelu praviloma onemogočajo ustrezne preventivne in inšpekcijske postopke, namesto da bi jih vzpodbujali. Med ovadenimi direktorji, ki jih je Agencija za plačilni promet kljub mnogim oviram vseeno prijavila zaradi sumov kaznivih dejanj je veliko število podpisnikov iz podjetij, katerih direktorji so podpisali tako imenovano civilno pobudo za izvolitev Milana Kučana. Takšno stanje zelo škoduje tudi ugledu poštenih gospodarstvenikov, na katerih leži glavno breme razvoja. Ideološko se sprevrača in prikazuje dejansko stanje, tako da se pod ploho javnih obtožb praviloma znajdejo namesto kriminalcev in osumljencev tisti, ki so kriminal odkrili. Denacionalizacija se zavira z birokratskimi postopki, hkrati pa politične sile komunistične kontinuitete skušajo na vsak način spremeniti obstoječo zakonodajo o denacionalizaciji.

4. Ministrstvo za šolstvo je odgovorno za zmedo pri vpisih na univerzi. Nesprejemljivo je, da so maturanti čakali mesec dni na rezultate mature in da mnogi še vedno čakajo na rezultate preizkusov za sprejem na nekatere visokošolske ustanove. Število vpišnih mest na Univerzah je premajhno. Velik del srednješolske generacije bo tako ostal brez možnosti študija in brez zaposlitve, kar je posledica neoliberalne politike ter predstavlja veliko škodo za vsakega posameznika in je nesprejemljivo s stališča nacionalnih interesov ter socialnih pravic posameznika v demokratični družbi.

5. Intelektualno delo je slabo cenjeno, učitelji, zdravniki in profesorji so plačani slabše kot državna in lokalna uprava. Namesto zdravega tekmovalnega duha in razvitega občutka solidarnosti prevladuje pridobitniška miselnost ne glede na uporabljena sredstva in splošne koristi.

6. Zunanja politika Slovenije je zmedena, neusklajena in zato neučinkovita. Vladajoča koalicija ni sposobna o najpomembnejših vprašanjih doseči niti notranjega soglasja, kaj šele potrebnega dogovora z opozicijo. V vladajočih strankah prevladuje nostalgija za Jugoslavijo, ki se nazorno kaže tudi na simbolni ravni (obnovitev napisa NAŠ TITO nad Novo Gorico v izvedbi podmladkov LDS in ZL). Obrambna sposobnost slovenske vojske se v zadnjem času ni povečala, minister za obrambo se je tik pred izbruhom vojne na naši jugovzhodni meji v najbolj neprimernih razmerah lotil politično motivirane zamenjave načelnika generalštaba. V resnih razmerah je vodenje vojske neenotno.

7. Soočeni smo z brezbriznostjo do slovenske narodne samobitnosti, ki se odraža v malomarnem odnosu do slovenščine, v zanemarjanju vsakršne, še posebej domovinske vzgoje in resničnih dosežkov naše kulture in umetnosti. Ker na tem področju prevladujejo merila, ki so predvsem ideološka in politična, se lahko zgodi, da dobi filmski projekt Feliks, ki neresnično in posmehljivo prikazuje slovensko osamosvojitve in zvrča krivdo za vojno na Balkanu na Slovenijo, milijonske vsote

denarja iz žepa slovenskih davkoplačevalcev, t.j. tistih ljudi, ki so se borili za slovensko državo. S strani najvišjih državnih institucij se omalovažujejo največji državni prazniki. Najvišja državna odlikovanja se še naprej podeljujejo skoraj izključno funkcionarjem nekdanjega režima, izpričanim jugoslovenarjem in ljudem, ki so občutno škodovali slovenski osamosvojitvi. V učbenikih novejših zgodovine, katerih avtorji so nekdanji komunistični zgodovinarji, se enostransko in pomanjkljivo prikazuje slovenska osamosvojitve in demokratizacija ter še naprej povečuje vloga nekdanje ZKS in njenih voditeljev.

8. Propaganda strank komunistične kontinuitete se trudi ljudem priskutiti politiko in na ta način zmanjšati volilno udeležbo. Njihovo prozorno geslo v ta namen je trditev, češ da so vsi politiki isti in da ni poštene politike.

9. Ideologi LDS (Žižek) svojo stranko enačijo z nacijo ali jo celo povzdigujejo nad njo ter tako sami uveljavljajo principe nacionalsocializma, ki jih očitajo drugim.

10. V državnih službah, še posebej v policiji, diplomaciji, vojski in obveščevalnih službah dobivajo vedno večjo težo in pomembnejša mesta kadri nekdanje Službe državne varnosti, organov bivše SFRJ in JLA. Drnovškova vlada je ustanovila nekakšen Državni vojaški štab, čeprav Zakon o obrambi izrecno določa, da se tak organ lahko ustanovi in deluje samo v VOJNI.

11. Pod krinko in na podlagi zgodovinskih dilem se namesto iskanje resnice in sprave ponovno skuša načrtno deliti slovenski narod in opravičevati komunistično revolucijo. S tem se dela velika škoda nacionalnim interesom v času, ki so usodni za dokončno utrditev slovenske državnosti in iskanje pravega mesta Slovenije v mednarodni skupnosti.

12. Krepi se državni centralizem, vlada ne rešuje zadovoljivo problemov lokalne samouprave, načrtno zadržuje v svojih rokah tudi funkcije (upravljanje s prostorom), brez katerih občine ne morejo zadovoljivo urejati vsakdanjih zadev za prebivalce. Absurdnost položaja najbolj ilustrira dejstvo, da bo ljubljanski župan samo za obnovo svoje pisarne porabil več kot je celoleten proračun majhnih občin.

13. Nacionalni mediji, ustanovljeni z družbenim kapitalom, še posebej Radio Slovenija, Dnevnik, Delo in Večer izrazito protežirajo vladajočo koalicijo, še posebej politične sile komunistične kontinuitete, t.j. blok LDS-ZL-SNS.

14. TV Slovenija je vse informativne oddaje, v katerih lahko tudi opozicija sooči svoja stališča z vladnimi, uvrstila na program izrazito pozno (Žarišče, Omizje) in s tem dala neupravičeno izrazito prednost poziciji, ki stalno nastopa v dnevni informativnih oddajah (TV Dnevnik).

15. V javnosti se skuša ustvariti vtis o sporu in političnih razhajanjih med Kučanom in Drnovškom. Prav tako se načrtno širijo govornice o nekakšni novi Kučanovi stranki. S tem se skuša v javnosti poudariti lažen vtis o razhajanjih med Kučanom in Drnovškom. Med njima ni nikakršnih bistvenih političnih razhajanj, pripadata isti politični opciji.

16. Umeten je tudi spor med LDS in ZL, razno javno dopisovanje in obtoževanje med Kocjančičem in Drnovškom je zgolj politična igra. Obe stranki sta se te metode poslužili tudi pred volitvami leta 1990 in 1992. Politične sile komunistične kontinuitete skušajo na tak način poseči širše v politični prostor. Vedo, da nič ne pridobijo, če se prikazujejo kot ista politična opcija.

17. Vlogo krmiljenega političnega padalca, ki z manipulacijo kraje volilne glasove in ki jo je leta 1992 odigrala SNS Zmaga Jelinčiča, naj bi na volitvah leta 1996 skupaj odigrali DESUS, ki ga vodijo izključno upokojenci s privilegiranimi dohodki, nekatere regionalne stranke, ostanek Jelinčičeve SNS in DS, če bo v njej dokončno prevladala struja Danice Simšič. Zaradi poskusov, spraviti v parlament tudi nekatere satelitske stranke, LDS in ZL naenkrat nasprotujeta dvigu praga za vstop v Državni zbor. Volilna zakonodaja omogoča, da poslanci že po izvolitvi ne kaznovano menjavajo stranke in programe in vladajoča koalicija nasprotuje vsakršni dodelavi zakonov, ki bi tovrstno goljufijo volilcev preprečila.

18. Javnomnenjske raziskave kažejo stalen vzpon SDSS in napovedujejo zmago Strank slovenske pomladi na bližajočih se državnoborskih volitvah. Politični nasprotniki delujejo v skladu s strategijo osamitve SDSS, netijo se spori med Strankami slovenske pomladi, SDSS je označena kot stranka, ki je najbolj nevarna političnim silam komunistične kontinuitete, nizajo se napadi na župane, predsednike svetov in druge politike SDSS tudi na lokalnih ravneh.

19. Bistven cilj političnih sil komunistične kontinuitete, ki same nikakor ne morejo niti teoretično zbrati 51% volilnih glasov, je preprečitev sodelovanja Strank slovenske pomladi na in po prihodnjih državnozborskih volitvah. Za doseg tega cilja uporabljajo vse metode, med drugim tudi razdiralno delovanje vrinjericev v posameznih strankah slovenske pomladi.

Svet SDSS za analizo in strategijo na podlagi navedene analize predlaga organom stranke, ki sprejemajo politične usmeritve, sledeče obnašanje in ravnanje:

SDSS bo vztrajala na graditvi koalicije strank Slovenske pomladi, ki predstavlja edino pravo demokratično in programsko dovolj sorodno

politično alternativo za Slovenijo. SDSS se ni pripravljena koalicijsko vezati z LDS, saj bi na ta način legitimirala številne primere gospodarskega in političnega kriminala. Ne bo se ukvarjala s političnim zmerjanjem in diskvalifikacijami. Težišče dela SDSS bo na delu strokovnega sveta, ki že deluje in bo jeseni predstavil svoj program in kadrovsko sestavo tudi javnosti. SDSS bo do naslednjih volitev na podlagi jasne vizije v programu, sprejetem na 4. kongresu, razpolagala z jasno strokovno oceno vseh področij in natančnimi načrti vsebinskih in kadrovskih reform.

SREČANJE SLOVENSKIH MEDIJEV PO SVETU

REPUBLIKA SLOVENIJA
URAD VLADE ZA INFORMIRANJE

Številka Datum: 26. junija 1995

IZJAVA UREDNIKOV IN NOVINARJEV SLOVENSKIH MEDIJEV PO SVETU
S SREČANJA V LJUBLJANI od 19. do 24. junija 1995

Uredniki in novinarji slovenskih medijev po svetu omogočamo pretok informacij in idej med Slovenijo in njenimi ljudmi po svetu, povezujemo slovenske skupnosti v naši novi domovini in seznanjamo naše novo okolje z deželo, iz katere izhajamo.

Kljub razdaljam in različnim pogojem, v katerih slovenski mediji po svetu delamo, imamo primerljive stanovske potrebe in želje: po organiziranem in rednem poročanju iz Slovenije, po sprejetju pojma o skupnem slovenskem prostoru v Sloveniji in po svetu ter po izmenjavi izkušenj med seboj.

Udeleženci pozdravljamo pobudo za srečanje v domovini na povabilo Urada za informiranje in Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu pri Ministrstvu za zunanje zadeve Republike Slovenije. Zahvaljujemo se za dobro in skrbno pripravljeno organizacijo ter za obširen in koristen program. Izražamo zahvalo vsem, ki so nas tako prijazno sprejeli ter nam posredovali bogate informacije.

To prvo srečanje pomeni nov korak v skupnem prizadevanju v korist Slovenije. Predlagamo, da bi se iz te vzpodbudne poteze razvila redna letna srečanja, izboljšani medsebojni stiki in koordiniran pretok informacij v obe smeri.

Uredniki in novinarji slovenskih medijev po svetu

UREDNIKI IN NOVINARJI SLOVENSKIH MEDIJEV PO SVETU:

Marija Ahačič - Pollak, radio "Glas kanadskih Slovencev", Toronto, Kanada

Tine Debeljak, tednik "Svobodna Slovenija", Buenos Aires, Argentina

Florijan Falež, radio Canberra, Australia

Jožica Gerden, radio "Slovenian Time", 14-dnevnik "Glas Slovenije", dopisnica mesečnika "Misli", Mildura, Australia

Ludvik Jamnik, mesečnik "Slovenska država", Toronto, Kanada

Vida Košir, tednik "Prosveta", Pittsburgh, ZDA

Corinne Leskover, mesečnik "Zarja" in radio, Chicago, ZDA

Alja Oefors, dvomesečna kulturna revija "Naš glas", Stockholm, Švedska

Alojz Ozmeč, "CaTV Berlin", Berlin, Nemčija

Janez Ritoc, "Slovenian Radio Adelaide", Adelaide, Australia

Dr. Rudolph Susel PhD, tednik "Ameriška domovina" in 15 dnevnik "Glas ADZ", Cleveland, Ohio, ZDA

Emanuel Šinkovec, TV oddaja "Odskočna deska - Sprungbrett", Berlin, Nemčija

Ivanka Škof, 15 dnevnik "Glas Slovenije" in dopisnica iz Macedona, Australia

Jana Valenčič, bilten "The Slovenian Newsletter", London, Velika Britanija

Mirko Vasle, radijska oddaja "Okence v Slovenijo", Buenos Aires, Argentina

Jože Žohar, četrtletna revija "Svobodni razgovori" in "Glas Slovenije", Boronia, Vic., Australija

Daniela Žula, TV oddaja "Oeffener Kanal Berlin", Berlin, Nemčija

URAD VLADE ZA INFORMIRANJE

Urad Vlade za informiranje: Levstikova 10 • 61000 Ljubljana, Slovenija • Telefon: 061 125 01 11 • Telefax: 061 212 312

DRŽAVNI ZBOR
REPUBLIKE SLOVENIJE
PREDSEDNIK

Ljubljana, 10. julija 1995

Corinne Leskover
Daniela Žula
Dr. Rudolph Susel
Vida Košir
Marija Ahačič - Pollak
Janez Ritoc
Ivanka Škof
Tina Černigoi
Alojz Ozmeč

Alja Oefors
Ludvik Jamnik
Jože Žohar
The Def
Daniela Žula

Ljubljana, 23. junija 1995

Zahvaljujem se vam za pozdrave in pohvalne besede o našem srečanju. Tudi sam ocenjujem, da je bilo vsestransko koristno in z veseljem sprejemam pobudo, da se srečujemo vsako leto. Organizacijo bi prepustili vladnemu uradu za informiranje.

Lepo vas pozdravljam!

Jožef Školč

Školč

KREKOVA POOBLAŠČENA DRUŽBA ZA UPRAVLJANJE d.o.o. Slomškov trg 18, Maribor Slovenija

KREKOVA POOBLAŠČENA DRUŽBA ZA UPRAVLJANJE d.o.o.

SPOŠTOVANI!

Prvič se obračamo na Vas v imenu Krekove družbe za upravljanje investicijskih skladov (Investment funds), katera vpisuje lastninske certifikate in s tem sodeluje pri privatizaciji slovenskega premoženja. To delamo z željo, da sodelujemo pri etični in gospodarski prenovi naše skupne domovine Slovenije.

V tem smislu želimo tudi Vas povabiti k sodelovanju!

Kot zagotovo veste poteka v Sloveniji proces lastninjenja družbenega premoženja. Pri tem procesu sodelujemo vsi državljani in to tako, da je vsak od nas prejel v obliki certifikata delček slovenskega premoženja. Do tega certifikata ste upravičeni tudi Vi spoštovani rojak in to tudi v primeru, če imate dvojno državljanstvo (pogoj je le, da imate urejeno slovensko državljanstvo).

Krekova investicijska družba (Investment Fund) je že sedaj po številu zbranih certifikatov (cca 22 milijard SIT zbranih certifikatov) oz. po vrednosti premoženja, ki ga upravlja, ena največjih družb v Sloveniji. Do sedaj smo že kupili lastninske deleže v 15 uspešnih slovenskih podjetjih. Ko bo lastninjenje družbenega premoženja končano, pa bomo upravljali z deleži cca 150 podjetij. S tem bomo odločno posegli v gospodarsko in etično prenovu mlade Slovenije. Prepričani smo, da je proces lastninjenja enkratno dejanje in priložnost za spremembe ekonomskih in s tem tudi političnih razmer v Sloveniji. Zagotovo je zelo pomembno, da ne bodo s premoženjem upravljale samo strukture iz preteklega režima.

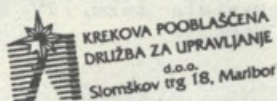
Zato je zelo pomembno, da tudi slovenski rojaki po svetu izkoristite pravico do lastninskega certifikata, postanete delničarji Krekove investicijske družbe (Investment fund) in hkrati prispevate, tako kot vedno doslej, svoj delež k željenim spremembam v domovini. Za vpis lastninskega certifikata je potrebno izpolniti pooblastilo, ga overiti na slovenskem konzulatu in poslati na naslov: KREKOVA DRUŽBA ZA UPRAVLJANJE, Gregorčičeva 37/I 62000 MARIBOR, SLOVENIA. Ves nadaljnji postopek bomo opravili v vašem imenu mi.

V želji, da se bo na našo pobudo odzvalo čim več naših rojakov, Vas pristrčno pozdravljamo.

Za vse informacije in pomoč smo vam na voljo tel. 386 62 20 191, 386 62 221 588.
Kontaktna oseba: Jože Horvat

Predsednik posloводства KDU,
Milan Gerlič, dipl. oec.

Predsednik nadzora KDU,
Predsednik UO Krekove banke
Mirko Krašovec

Gregorčičeva 37/I, 62000 Maribor, Slovenija, telefon ++386 62 221-588, fax ++386 62 222-711
Registrsko sodišče: Maribor, stev. vpisa 1/09237/00, Osnovni kapital: 100.000.000 SIT, Vplačani kapital: 75.000.000 SIT

POOBLASTILO

Podpisani -a (pri nepolnoletnih otrocih se podpiše eden od staršev):

1. Ime in priimek (tudi dekliniški priimek): _____
2. Datum in kraj rojstva: _____
3. Matični urad v Sloveniji, ki vas ima v evidenci: _____
4. Naslov v tujini: _____
5. Enotna matična številka občana (če jo poznate): _____

POOBLAŠČAM

KREKOVO DRUŽBO ZA UPRAVLJANJE d.o.o., Slomškov trg 18, MARIBOR, da za mene uredi vse potrebno za odprtje evidenčnega računa lastninskega certifikata in za vpis delnic v KREKOVO POOBLAŠČENO INVESTICIJSKO DRUŽBO KLAS d.d., Slomškov trg 18, MARIBOR.

V _____, dne _____ Podpis: _____

Potrdilo konzulata Republike Slovenije o lastnoročnosti podpisa: _____

Pošljite na naslov: KREKOVA PDU, Gregorčičeva 37/I, 62000 MARIBOR
V želji, da ne bi prišlo do nepotrebnih napak pri vpisu delnic, vas prosimo, da pooblastilo izpolnite z velikimi tiskanimi črkami in da besed ne krajšate, ampak v celoti izpišete!

OBISK

"DOMŽALSKEGA KOMORNEGA ZBORA" V KANADI IN ZDA

Konec septembra in v začetku oktobru nas bo obiskal DOMŽALSKI KOMORNI ZBOR.

Že od ustanovitve ga uspešno vodi Karel Leskovec, ki je nabiral zborovske izkušnje kot zborovodja Dekliškega zbora iz Domžal. Sprva so nastopali po Sloveniji, kasneje pa tudi v Italiji in Avstriji. Na državnem tekmovanju v Ljubljanski filharmoniji so prejeli zlato odličje, leta 1994 v Mariboru pa srebrno. Gostovali so v Udinah s komornim orkestrom RTV Slovenija Camerata Labacensis, solisti in italijanskim dirigentom izvedli REQUIEM - W.A.Mozarta. Na turneji po severni Ameriki (Toronto, Washington, New York, Cleveland) bodo v glavnem peli narodne pesmi, pri sv. mašah pa dodali še dela Haydna, Satnerja in Gallusa.

Nastopi in ogledi bodo v režiji Slovensko-kanadskega sveta, Ameriškega slovenskega sveta, clevelandskih "Fantov na vasi" in Slovenije v svetu z naslednjim

SPOREDOM:

V petek, 29. septembra ob 7. uri zvečer sv. maša pri Mariji Pomagaj na Manning Ave., po sv. maši koncert v dvorani.

V soboto, 30. septembra, ob 7. uri zvečer sv. maša v cerkvi Sv. Gregorija v Hamiltonu, po sv. maši koncert v dvorani.

V nedeljo, 1. oktobra, sv. maša v cerkvi Brezmadežne ob 8:45 uri dopoldne v New Torontu, popoldne ob 4. uri koncert v dvorani.

Vse Slovence v Torontu in okolici vabimo na te prireditve. Mladim pevkam in pevcem želimo srečno pot in na svidenje!

Ema Pogačar

IZ DOMAČEGA TISKA

Dogodki, ki niso nikjer opisani

Ob mnogih polstoletnih jubilejih naj spomnim še na dogodek, ki smo ga doživeli prebivalci Trstenika in okolice in ki ni opisan niti v Hudalesovi knjigi

Ob mnogih obletnicah dogodkov pred 50 leti naj se spomnimo še prebivalci vasi Trstenik in Straže z njenimi zaselki dogodkov dne 26. oktobra 1943.

Ze dopoldne tega dne so se začele zbirati partizanske brigade na Veseli gori in v njeni okolici. Partizani so rekli, da bo prišlo nekaj Nemcev, da pa jih bodo oni nagnali. Slutili smo, da bo nekaj hudega. Partizani so rekli, da jih je za tri brigade, bilo jih je res veliko.

Kmalu popoldne pa smo videli, da se Nemci s tanki peljejo proti Mirni. Skozi to vas so se pripeljali čisto mirno in nadaljevali pot proti Slovenski vasi in Šentrupertu. Ko pripeljejo na pol poti, padejo prvi partizanski strelji, potem pa hitro umik. Mi smo pa doživeli sodni dan. Rezultat tega dne: dvainštirideset mrtvih mož, fantov in tudi dekle je bilo vmes, pa požgane tri vasi. Bilo pa bi še več mrtvih, če ne bi bilo za Nemci domobrancev, ki so nas

rešili.

Svoje mrtve so pokopavale ženske, brez pogrebnih sprevodov, kakor so vedele in mogle, kakor sedaj v Bosni. Ženi, ki so ji ubili moža in tri sinove, je čez nekaj let umrl še četrti, ki je vse to videl in ga je tako pretreslo, da je bilo za mladoletnega preveč. Tudi materi ni bilo rešitve: tudi njeno srce je odpovedalo kmalu po smrti četrtega sina. Kako težko so živele družine brez vsakega moškega, tega ni vprašal noben partizan. Nekatere so dobile nekaj podpore po vojski, druge pa nič.

Tudi to ni opisano v knjigi pisatelja Zorana Hudalesa z naslovom "Občina Trebnje v NOB".

1. junija 1943 je prišla manjša nemška ofenziva na Veselo goro. Tudi takrat so bili partizani tam, vendar so se brez strela umaknili kot večkrat prej in po tem dogodku.

Pri nas sta bila dva domačina partizana, ki ju je moja mama postregla

z malico in jima dejala: "Pojdita, v Šentrupertu je nemška ofenziva!" Tako je slišala od otrok, ki so šli k verouku. Vendar sta partizana ostala, rekoč saj so naši gori. Oba sta padla pri nas, desetletni brat je bil zelo težko ranjen, mama pa je komaj ostala živa. Tudi to ni nikjer zapisano. Moti me, da sedaj upokojenci nekdanje JLA negodujejo nad delom Janeza Janše. On je pri ljudeh zelo priljubljen človek in v naših očeh je pravi narodni junak, saj to, kar so naredili on in njegovi fantje, vam, upokojenim vojakom in oficirjem, ni uspelo. Bili smo skozi pod okupatorjem, pa naj bo to italijanski čevljar ali nemški škorenj ali srbski opanek, okupator je okupator! Slovenija pa je to bridko občutila. Tudi nobenega se ne spomnimo, da bi ga videli z našim vodstvom na Brionih, ko so mu postavljali tuji nemogoče ultimite.

MALČI KOSTEVC
Šentrupert

Veliko upadanje števila Slovencev

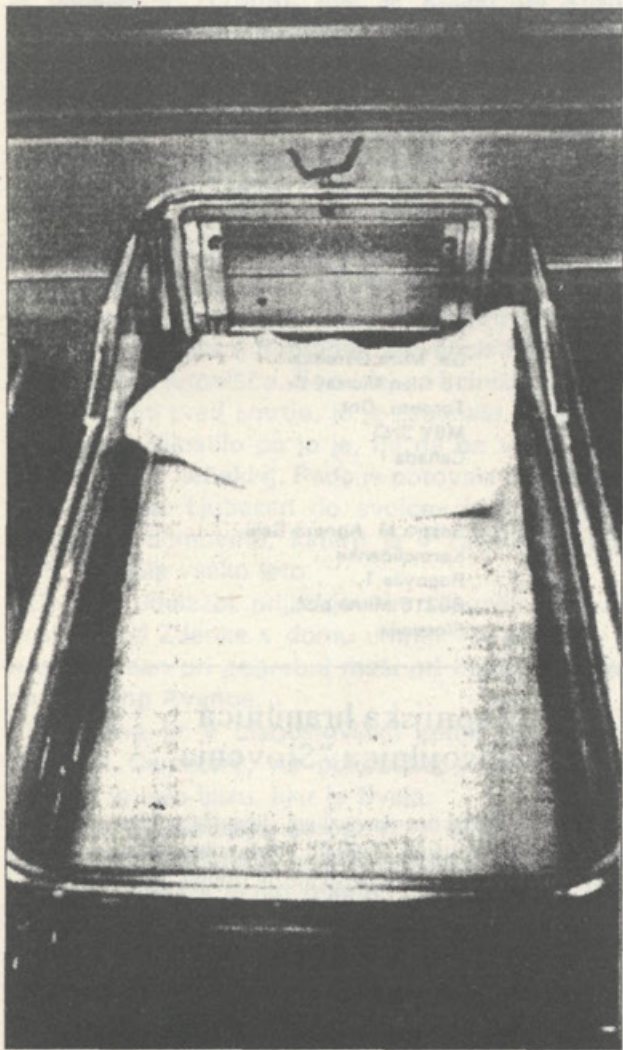

Bomo Slovenci počasi izumrli?

Prebivalstvo Republike Slovenije se zadnja tri leta številčno močno zmanjšuje. Pred časom so v Sloveniji objavili studijo, iz katere je razvidno, da slovenski narod vztrajno in polagoma izumira. Predvsem je zelo zaskrbljujoče dejstvo, da je v zadnjih dvajsetih letih zelo upadlo število mladih ljudi. Torej se tudi v Sloveniji dogaja podobno kot v drugih zahodnih državah, namreč to, da se starostna meja ljudi nevarno viša, medtem ko otrok ni ali pa jih je zelo malo. Starostno skupino do 20 let v Sloveniji dosega le 28 odstotkov prebivalstva, kar je odločno premalo za normalen razvoj nekega naroda. Družine imajo v Sloveniji vedno manj otrok; če pa jih imajo, je to eden ali sta dva; trije otroci v slovenski družini so že izjema. To je za rast slovenskega naroda premalo. Po predvidevanju strokovnjakov naj bi se do leta 2020 v Sloveniji občutno povečalo število upokojencev in se še zmanjšalo število mladih. To seveda prinaša s sabo zelo veliko težav. Ena od teh je tudi ta, da bo tudi Slovenija postala stara država, saj bo že v naslednjem stoletju večinsko prebivalstvo Slovenije zelo staro. Star narod pa nima nobene prihodnosti, razen smrti, ki ga gotovo čaka na koncu poti.

Katoliški glas, 20. aprila 95.

Splav ni pravica in svobodna odločitev

Prazna posteljica je simbol naše družbe, ki ne mara več otrok

Prejšnji teden je v Italiji povzročila veliko razburjenja in hude krvi izjava prof. Antonia Baldassareja, predsednika ustavnega sodišča v Italiji. V nekem intervjuju je namreč dejal, da danes ne moremo več gledati na splav kot na neko pravico in svobodno odločitev žene, ker tako gledanje pač ne daje nobene pravice bodočemu otroku. Profesor je dejal, da je pravica do splava lahko mogoča samo takrat, ko gre obenem za neko drugo, enako vrednoto, se pravi za življenje matere. Prav tako je menil, da ženska ne more imeti kar tako pravice do splava, ki naj bi bila pravica do svobode in do svobodne izbire. Seveda je v Italiji ob teh izjavah najvišjega predstavnika italijanskega ustavnega sodišča završalo. Takoj so se oglasile predsem laične stranke in rekle, da se zakona o splavu v Italiji ne sme nihče dotikati, medtem ko so kristjani z zadovoljstvom sprejeli mnenje prof. Baldassareja, ki tako spet odpira žolčno debato o pravici do splava.

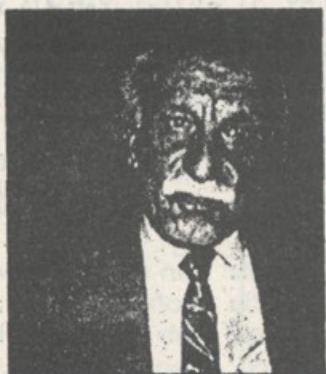
Kot znano, Cerkev ne dopušča splava, ker je proti človeku, saj gre za ubijanje človeka. Baldassare poudarja, da je človek ustvarjen za življenje, splav pa ga ubija. Prav zato je mnenja, da ne more obstajati kar tako neka pravica do svobodne izbire splava. »Ne moremo sprejeti mirno dejstva, da postaja splav danes sredstvo kontracepcije. Splav je danes sprejet kot pravica matere do svobodne odločitve, česar pa ne moremo ravnodušno potrditi. Splav je mogoč le v primeru, ko gre za resno in življenjsko nevarnost matere. S splavom ne moremo ravnati kot z drugimi pravicami in svobodnimi odločitvami; tu je vmes človeško življenje, s katerim se ne moremo in ne smemo igrati. Pravica do življenja je več kot pravica do splava in o tem, vsaj mislim, bi se ne smelo niti debatirati!« pravi Baldassare. S temi besedami je zanetil velik ogenj polemik, ki pa so skorajda vse na tako nizki ravni, da se o njih ne splača niti govoriti. Res pa je, da bo morala tudi naša družba prej ali slej pregledati svoj zakon, ki danes omogoča splav v prvih mesecih življenja, češ da takrat zarodek še ni človeško bitje. In prav tu tiči velika dilema, saj kristjani trdimo, da je človek od samega spočetja človek in smo prav zato načelno proti splavu.

Katoliški glas, 4. maja 1995.

"Delo" je 30. junija letos objavilo izjave urednikov in novinarjev slovenskih medijev po svetu s srečanja v Ljubljani. Slovensko državo je predstavil urednik L. Jamnik s sledečimi podatki:

Dr. Ludvik Jamnik, Slovenska država, Toronto, Kanada

Časopis izhaja že 46 let, začel je izhajati v Chicagu, od leta 1952 pa ima sedež v Torontu. Je edini časopis, ki nima ne profesionalnega uredništva ne sodelavcev, izhaja redno mesečno, lastnik je Slovenska narodna zveza v Kanadi. Je nestransko glasilo slovenskega državnega gibanja. Prek svojega glasila zagovarja

jamo suvereno, demokrasko in združeno Slovenijo, branimo načela zahodne demokracije, ki pri upravljanju države strogo loči tri popolnoma neodvisne veje oblasti: zakonodajno, upravno in sodno, branimo in krepiamo na vseh področjih slovenskega narodnega življenja slovenske narodne vrednote, prizadevamo si uveljavljati etično moralna načela, podpirati krščansko kulturo in tradicijo, ki je vkoreninjena v zgodovini slovenskega naroda že tisoč let.

Zborovanje ob obletnici požiga Narodnega doma

TRST, 12. julija - Petinsedemdesetletnico požiga Narodnega doma, osrednjega sedeža slovenskih kulturnih organizacij v središču mesta bodo jutri zvečer obeležili tržaški Slovenci z množičnim zborovanjem na enem osrednjih trgov. Poleg simboličnega pomena ima ta pobuda tudi praktično vrednost: manjšina terja vrnitev objekta, ki je pozneje zrasel na ruševinah uničenega doma. Pobudnik za vrnitev Narodnega doma je uredništvo Primorskega dnevnika, ki je uredilo tudi monografijo o eni najbolj reprezentativnih zgradb Maksa Fabianija v Terezijanski četrti pred 1. svetovno vojno. Zahtevi uredništva dnevnika po vrnitvi doma so se v zadnjih dneh pridružile številne slovenske kulturne in druge organizacije ter društva. Z italijanske strani doslej ni bilo še nobenega odziva na zahteve manjšine. (L. K.)

"Delo" 15. julija 1995.

POGLED V SLOVENIJO

Razmišljanje ob dnevu slovenske državnosti

Objavljamo govor Danila Pucerja iz Puč v Istri 25. junija 1995.

Po tisočletnem tihem hrepenenju se je tudi našemu narodu ponudila priložnost, da si ustanovi svojo svobodno, suvereno državo.

Kot vsako rojstvo, je bilo tudi rojstvo slovenske države povezano z bolečino in krvjo.

Složnost na referendumu in enotnost v zmagoviti desetdnevni vojni je dokaz zrelosti naroda, dokaz, da zmoremo (če hočemo) prerasti sebične interese, kar je pogoj za dosego ciljev, ki so temeljnega pomena za obstoj naroda in države.

Nacionalna samostojnost nam nudi možnost, da se vključimo v družino svobodnih narodov in držav sveta kot enakovreden subjekt. Kakšna bo naša nadaljnja usoda, pa je odvisno v prvi vrsti od nas samih, odvisno je od naše usmeritve, poslanstva in vsega, kar bomo svetu ponudili.

Vsak narod - vsako nacionalno gospodarstvo - skuša poiskati za svoje razmere in sposobnosti izdelek, ki ga je mogoče uveljaviti na trgu in pri tem dobiti svoje: velik zaslužek in kakovostno zaščitno znamko. Ponavadi gre za gospodarsko hišo, ki daje proizvajalcu posebnega izdelka možnost, da v njem ponudi svetovnemu trgu, kar najbolj uteleša njegove vrline in sposobnosti. S takim izdelkom postane kaka dežela znana po vsem svetu. Taki izdelki so: švicarska ura, nemški avtomobil, japonska elektronika, češki porcelan ipd.

Postavlja se nam vprašanje: »S katerim nacionalnim izdelkom naj se Slovenija predstavi svetu, ki bi lahko postal zaščitna znamka našega gospodarstva, pa tudi slovenskega naroda, in ki bi ga svet sprejel?«

Je to slovensko železo in jeklo, ki ima za seboj tudi zgodovino velikih uspehov? Je to slovenska finomehanična industrija, ki ima v slovenskem značaju (čut za detajl, natančnost, potrpežljivost) gotovo nekaj osnove? Je to slovenska obrt, ki je nazadnje ravni celo v primerjavi s svojimi razvitimi sosedmi.

Vse to bi lahko postalo slovenski zaščitni znak. Toda o tem ne odločajo Slovenci sami, temveč tudi vsi drugi, ki prav tako konkurirajo na svetovnem trgu.

Obstaja pa izdelek, ki ga je mogoče suvereno in brez prave konkurence ponuditi na trgu in ki bi ga ta trg tudi v hipu osvojil. Dobri na, ki je je na tem svetu trenutno mogoče najmanj - pridobivati pa jo je mogoče tako rekoč brez uporabe surovin, energije in tehnike, brez kapitala in brez znanstvenotehnične podlage - je POŠTENJE.

Francoski dopisnik in pisatelj Charles Nodier je v Napoleonovem času, v času Ilirskega kraljestva, katerega prestolnica je bila Ljubljana, poročal o Slovencih ne le kot o narodu, ki množično obvlada tuje jezike, temveč, kar je pomembnejše, kot o narodu, ki ga je bilo potrebno učiti uporabljati ključavnico. Ključavnica kajpada ni bila mišljena dobesedno, temveč kot simbol za vsakršno obliko zavarovanja pred nepoštenostjo.

Od tistega časa se je veliko držav, doktrin in naukov trudilo, da bi Slovence dobro naučili uporabljati ključavnico, kar vključuje tudi odpiranje z ilegalnim ključem. Zlatih petinštrideset let je gospodar v Jugoslaviji in tako tudi v Sloveniji vzgajal ljudi v uporabljanju ključavnice. Ljudstvo mu je pripisalo geslo »najdi se!«, ki je bilo resnično, čeprav na videz ni bilo tako formulirano.

Mnogi so osvojili prepričanje, da je ena glavnih človeških vrlin sposobnost, da se znajdeš, ne glede na to, kakšno moralno ceno taka spretnost kdaj zahteva. Načelo »najdi se!« je pripeljalo do tega, da smo se na koncu res vsi znašli v vojaškem, civilnem, gospodarskem in moralnem razsulu.

Nihče pa ni trajno in absolutno obsojen na izgubo dobrine, ki nam jo je pred dvesto leti pripisoval francoski publicist. Nič, prav nič, razen nas samih, nas ne ovira, da bi si te dobrine vseh dobrin ne pridobili znova in da bi postala ponovno

zaščitna znamka Slovenije.

Če govorimo o poštenju, pri tem seveda ne mislim le na poštenost v smislu manjave dobirin; mislim tudi na poštenost v smislu spoštovanja pravil igre, na poštenost do nasprotnika in na poštenost do samega sebe. Poštenost do samega sebe se zliva z drugo dobroto, z dobroto resnice.

Pošten je mogoče in je treba biti brezpogojno, tako rekoč enostransko, tudi če nas to stane veliko odrekovanja.

Če našo zgodovino primerjamo z zgodovino drugih narodov, nas slovenska osamosvojitev v letu 1991 spominja na nekdanji izraelski prehod čez Rdeče morje na potovanju iz egiptovske sužnosti v obljubljeni deželo. S tisto osamosvojitvijo je bilo Izraelcem omogočeno, da izvajajo poslanstvo, ki je bilo v njihovih koreninah in ki je bilo že napovedano njihovim prednikom; toda - žal - so pozabili, preveč so se nalezli vpliva drugih narodov, tako so se poklonili zlatemu teletu in tako zavozili s poti svojega poslanstva. Posledica tega je bila, da so se ujeli v labirint puščave. Namesto da bi prebrodili puščavo v nekaj tednih, so za to potrebovali dolgi štirideset let.

Tudi mi smo obremenjeni z vzgojo in zgledi, ki niso vedno in povsod postavljali poštenosti na najvišjo stopnico vrednostne lestvice. Če se pri tem še učimo od junakov, ki nastopajo v domačih in tujih aferah, smo v veliki nevarnosti, da se kot narod poklonimo sodobnemu zlatemu teletu, ki se imenuje »najdi se!« in ki ima še druga podimena. To nas lahko stane, da naš narod in država zabredeta v labirint, iz katerega ni veliko upanja, da bi sploh kdaj izšli.

Zato si ponovno izberimo za svojo razpoznavno znamko in poslanstvo to, kar je v naših koreninah, kajti s tem si bomo tudi v svetu pridobili potrebno spoštovanje in ugled, ki politikom, ki v veliki meri krojijo usodo držav, ne bo dovoljeval sprejemati odločitve, ki bi bile našemu narodu in državi v pogubo. Ta usmeritev nam edina zagotavlja varstvo, pa tudi vsestranski nemoten razvoj in napredek.

"Delo" 15. julija 1995.

PISMA UREDNIKU

ODKOD UKAZ ZA POMOR?

Še pred nekaj leti so v zdamskem tisku večkrat postavljali vprašanje, odkod je prišel ukaz za pomor domobrancev. Ukaz, o katerem se nikoli ni govorilo in ni bil nikoli objavljen. Poznavalci takratnih razmer so sklepali, da je mogel biti izdan na najvišji ravni, od samega Tita ali pa vsaj z njegovo vednostjo in odobrenjem.

Danes se to vprašanje ne spominja več, kljub uradno izrečeni spravi. Vsa teža krivde za pomor domobranskih mož in fantov bremeni vse slovenske partizane in komuniste, še zato, ker so bili na nasprotni strani. Komunistični vrh v Sloveniji, očitno po ukazu iz Beograda, vso to krivdo še vedno jemlje na ves levičarski tabor, beograjski gospodar pa pri tem ostaja čist.

Zaradi tega pri stari gardi oz. njenem vodstvu nikoli ni bilo izrečeno opravičilo za omenjeni pomor. Prav narobe, kljub uradno izrečeni spravi se je gonja proti "izdajalcem" nadaljevala. In to kljub temu, da se je isti vrh le nekaj let po vojni odpovedal Stalinu in po desetletjih še Titu, v katerem imenu so med drugo vojno izvajali revolucijo.

Če danes partijsko-udbaški vrh v Sloveniji še vedno vztraja, da je postopal pravilno z "izdajalci", in še vedno molči o tem, kdo je naročil in pomore v Kočevju celo izvajal (bila je menda lička ali dalmatinska brigada), je to znamenje, da je še

vedno ukljen v nekdanjo jugoslovansko strukturo, podrejen Beogradu, ki mu ne dovoli razkrivanja resnice in tudi ne resnične sprave. Slovenija pa je s podtalno verigo še vedno priklenjena na nekdanjo Jugoslavijo. Do kdaj še?

PO UKAZU TAJNE SLUŽBE JUGOARMADE /KOS/

Uredništvo SD se ob poročilu o pustu v Ajdovščini, kjer so v sprevedu žalili duhovnike, redovnike in se norčevali iz papeža, nekoliko naivno vprašuje: Kdo so bili ti barbari, in obenem tudi odgovarja - zelo verjetno "punks", produkt komunistične vzgoje.

Javna skrivnost pa je, da je šlo za idejno "akcijo", tajne službe jugoarmade, ki še vedno deluje v Sloveniji (Kos). Sovražstvo do katolištva, do cerkvenih struktur izhaja le od srbske strani in od pravoslavne tradicije. Poprej so razne nasilne akcije med katoliškimi ustanovami preprosto ukazali iz Beograda. Danes se to počenja veliko bolj premeteno, s pustom in smešenjem. In to v takšnih krajih, ki so še posebej znani kot resno katoliški, kakor je bila prav Ajdovščina.

Prihodnjič bodo udarili drugje, ni nujno da ravno za pust, recimo pri kaki slovesnosti, npr. birmi. Velešrbstvu je katoliška stran v Sloveniji še vedno glavni nasprotnik, in zato jo še vedno skuša zrušiti, zlasti z infiltriranjem ter takšnimi in podobnimi "akcijami", kot je bila v Ajdovščini. Za tiste, ki si vsega tega ne morejo predstavljati, lahko rečemo le s starim pregovorom: Nobeden ni tako slep, kot tisti, ki noče videti!

ODLOMEK

Slovenske Brazde, 24. avgusta 1995

nagovora Janeza Podobnika, predsednika programskega sveta Slovenske ljudske stranke na družabnem srečanju podružnic SLS Primorske, na Nanosu, 20. avgusta 1995

Poudariti moram, da je svoboda izražanja različnih pogledov, v tem oziru še posebej svoboda umetniškega izražanja eden od predpogojev za demokratičnost v vsaki družbi. Po drugi strani pa je razumljiva velika občutljivost Slovencev, če nekdo poskuša tudi prek umetniškega sporočila na filmu, boj za osamosvojitve prikazati kot nekaj negativnega; kot nekaj, do česar Slovenci kot narod nismo imeli pravice. Zato ponavljam, ob vsem spoštovanju svobode umetniškega izražanja, ni mogoče sprejeti dejstva, da se z proračunskimi sredstvi torej z sredstvi slovenskih davkoplačevalcev sofinancira film, ki bo s svojim sporočilom tako doma in v tujni zasejal dvom v moralno in vsakršno upravičenost nas, Slovencev, da se upremo nekdanji JLA in tudi osamosvojimo in se tako pridružimo svetovni družini suverenih narodov, ki imajo svojo državo.

Postavlja se vprašanje: ali bo vlada na tak način promovirala samostojno Slovenijo v svetu?

KARMEL V PRIPRAVI
V
MIRNI PEČI

POZDRAVI
SESTER KARMELIČANK IZ
MIRNE PEČI NA DOLENJSKEM

Sestra Agneza se ponovno zahvaljuje tudi v imenu s. Cirile in s. Mihaele za vso poslano pomoč iz Kanade in iz Združenih držav Amerike. Vsako pa naj bo še tako majhno darilo sprejemo z veseljem in hvaležnostjo. Pošiljajo vam pozdrave in njihove molitve nas spremljajo kjer koli smo.

Sestre delajo, molijo, skrbijo po svojih močeh, toda potrebujejo pomoč od nas vseh, v domovini in v zdomstvu pri ustanavljanju in gradnji karmeličanskega samostana v Mirni peči na Dolenjskem.

Darove lahko pošljete na sledeče naslove:

Ela Miklavc - Almasy
84 Laurie Cresc.
Owen Sound, Ont.
N4K 6C3
Canada

Ga. Mara Osredkar
16 Glen Murray Dr.
Toronto, Ont.
M8Y 3H3
Canada :

Sestra M. Agneza Saje
Karmeličanke
Rogovila 1,
68216 Mirna peč,
Slovenija

Župnijska hranilnica
in posojilnica "Slovenia"

Vam nudi razne finančne usluge. Posojila za hiše, avtomobile, potovanja, študij itd. Vaši prihranki pa se obrestujejo po najvišji možni stopnji.

Poslužite se naše
slovenske finančne ustanove!

URADNE URE

725 Brown's Line, Etobicoke, Ontario M8W 3V7
Tel: 416 255-1742 Fax: 416 255 3871

Monday, Tuesday, Wednesday...9:30 a.m. - 4:00 p.m.
Thursday - Friday...9:30 a.m. - 7:30 p.m.
Saturday...9:00 a.m. - 12 noon.

618 Manning Ave., Toronto, Ontario M6G 2V9
Tel: 416 531-8475 Fax: 416 531-8533

Monday, Tuesday, Wednesday...9:30 a.m. - 4:00 p.m.
Thursday - Friday...9:30 a.m. - 7:30 p.m.
Saturday...9:00 a.m. - 12 noon.

Villa Slovenia
23 Delawana Drive, Hamilton, Ontario L8E 3N6
Tel: 905 578-7511 Fax: 905 578 5130

Thursday...3:30 p.m. - 7:30 p.m.
Friday...12:30 p.m. - 7:30 p.m.
Saturday...9:00 p.m. - 12 noon.

Dom Lipa, Etobicoke Ontario
(For residents only)

Wednesday...3:00 p.m. - 4:00 p.m.

+ ZDENKA JAKLIČ

Zgodaj zjutraj 9.avgusta 1995 je podlegla raku v Toronto Grace Hospital naša dobra prijateljica Zdenka Jaklič. Njena begunska pot jo je zanesla preko Koroške v Italijo. Tukaj je nekaj časa živela v Bologni v taborišču za študente, nekaj časa pa učila na Primorskem.

V Kanado je prišla 1948 s sestro Doro in skupino študentov. Po enem letu zaposlitve v Quebecu se je naselila v Torontu, kjer je kmalu po kratki zaposlitvi v bolnici St. Michaela dobila stalno delo pri Loblaws v glavni pisarni. Proti koncu svoje delovne dobe je bila Supervisor - Data processing.

Vse svoje življenje je bila duševno močna in odločna. Nikoli ni obupavala ali tožila. Veselila se je življenja in bila vedno družabna. Vživela se je v Kanado in jo vzljubila. Z enakim zanimanjem je sledila kulturni in politični biti nove, kakor tudi rodne domovine. Dokler ji je zdravje dopuščalo, se je redno udeleževala kulturnih prireditev in sestankov bodisi v dvoranah slovenskih župnij ali slovenskega letovišča. Še sedaj na bolniški postelji, in to par dni pred smrtjo, jo je zanimalo, kako je v domovini. Žalostilo pa jo je, da ne bo videla rasti otroke svojih nečakinj. Rada je potovala in je videla precej sveta. Ljubezen do svojcev jo je pogosto privedla v domovino, katero je v zadnjih desetih letih obiskala vsako leto.

Ob lepi udeležbi prijateljev in znancev smo se poslovili od Zdenke v domu umrlih 11. avgusta in naslednji dan pri pogrebni maši pri Mariji Pomagaj na Manning Avenue.

Pokopana je v blagoslovljeni zemlji na Mount Pleasant Cemetery, na pokopališču botaničnega slovesa in zelo blizu, kjer je živela.

Za Zdenko žalujejo sorodniki v domovini, med njimi sestra Marlena in brat Jože z družinama, brata Lado in Janez s svojo mamo, in teta gospa Ivka Sluga s soprogom. Tukaj v Kanadi pa sestra Dora, nečak Tomaž, nečakinje Kathy in Barbara z družinama in Monika s svojim možem v Angliji. Prav tako žalujemo zanjo tudi mi, njeni prijatelji, v Torontu in drugod po svetu. Pogrešali jo bomo, ostala pa bo z nami vedno v naši molitvi.

Naj po božji dobroti uživa mir skupno s sorodniki, starši in bratom Francetom, mučenikom s Teharij!

C.M.J.

+ Monsignor

PRVI DIREKTOR
COADY INTERNATIONAL INSTITUTA JE UMRL

V Antigonishu je nenadno umrl 3. julija 1995 prvi direktor Coady International Instituta na univerzi sv. Frančiška Ksaverija.

Večino svojega delovanja je posvetil za delo na univerzi. V 1955. in 1960. letu je bil direktor Socialne akcije kanadskih škofov. Od 1960 do 1972 je bil prvi direktor Coady International Instituta, ki je zbiral na univerzi domače in tuje

GROBOVI

ČE BRATE LJUBIMO, BOMO ŽIVELI

Junij 21, 1995

Iz 25, 6.7-9
1 Jn 3, 14-16
Lk 12, 35-40

Dragi žalujoči, dragi prijatelji. Zopet smo se zbrali, da se poslovimo od našega brata, moža, očeta, starega očeta, prijatelja in župljana Franca Cerarja, ki odhaja za vedno. Na misel mi prihajajo besede iz sv. pisma: Padle so mogočne libanonske cedre. In Frank je bil takšna cedra, saj je bil eden od stebrov naše župnije in slov. skupnosti, stebrov, ki zaradi zakona življenja počasi drug za drugim padajo. Komu ni težko, katero oko more ostati suho? Poslavljamo se s hvaležnostjo in spoštovanjem do njegovega dela, trpljenja in prijateljstva.

V naših srcih pa je mir, ki ga težko razumejo ljudje, kateri nimajo vere v življenje po smrti in so vse upe postavili le na to zemljo. Kako hitro se življenje izteče! V tej veri nas je danes zopet okrepila božja beseda, katero smo prebrali iz preroka Izaija:

"Glejte, to je naš Bog!
Čakali smo ga, da nas reši.
To je Gospod, ki smo vanj upali.
Radujmo in veselimo se, da nas je rešil." (Iz 25,9)

Zemlja je sicer naš dom. Toliko lepega in osrčujočega nam nudi. Radi jo imamo. Toda zemlja je tudi kraj minevanja, ločitev, slovesa in smrti. Zato doživljamo tudi žalost. Prerok Izaija nam je rekel, da črno in žalostno zagrinjalo smrti zagrinja vse narode in pokriva vsa ljudstva. To tudi sedaj čutimo ob smrti dragega Franka.

Po veri pa vemo, da se je zagrinjalo smrti pretrgalo z Jezusovim trpljenjem, smrtjo in vstajenjem. Smrt je bila premagana, zmagalo je življenje. To je napovedal prerok, kot smo slišali v prvem berilu. To je tudi naša vera, naše jasno spoznanje in trdno prepričanje: smrt je novo rojstvo, z njo se preselimo v novo, dokončno in popolno življenje!

Na zemlji, naši lepi in dragi zemlji, je tudi velik delež trpljenja. Rajni brat Frank ga ni bil deležen v mali veri: begunstvo, delo na farmi v Lethbridgu, glavoboli, zadnja bolezen. Omagal pa ni.

"Iz smrti smo prešli v življenje, ker ljubimo brate..." Spomnim se, kako me je vprašal, če poznam koga, ki je v potrebi, da bi mu pomagal...Dasi zaradi begunstva ni mogel študija redno končati, vidimo, da se je usposabljal in študiral, kjer je le mogel. Celó, ko je bil že v penziji, ga je ljubezen do oskrbovancev v domu Lipa nagnila, da je bil pripravljen tudi z dodatnimi tečajji zadostiti zahtevam, ki je postavljala Ontarijska vlada. Vendar mu zdravstveno stanje ni dopustilo, da bi tudi to kvalificiranje dokončal. Toda dom Lipa je samo njegovo zadnje poslanstvo.

Častna straža, ki tukaj v cerkvi, hoče vsaj malo pokazati, kje vse je delal in z ljubeznijo prinašal življenje: skavti,slovenska šola,Z.P.S., in nazadnje Dom Lipa. Verjetno so najlepše orisali pokojnega Franka oskrbovanci doma Lipa, ko so potožili njegovi sestri - zdravnici - "vi ste izgubili brata, mi pa očeta!"

Prav zato nas je, dragi Frank, Vaša nenadna smrt tako prizadela, kajti : ili ste del nas,

VINKO MYRT

° 24-12-1920

† 19-07-1995

+ VINKO MYRT

Sao Paulo, 6. avgusta 1995

Spoštovani gospod urednik!

Sporočam Vam, da je moj brat Vinko Mirt zapustil to solzno dolino 19. julija 1995.

Pokojni brat Mirko je bil velik zagovornik Slovenskega državnega gibanja in je že od vsega začetka sodeloval z gospodom M. Geratičem, urednikom Slovenske države. Žal, ni mu bila izpolnjena želja, da bi še enkrat videl to prelepo slovensko zemljo.

Prvi napad možganske kapi (derami cerebral) je imel 25. aprila 1994. Po enem in polmesečnem bivanju v bolnici je prišel domov, kjer je ostal do konca dni v domači bolniški oskrbi. Leva noga in roka mu nista služili več. Ta čas je še lahko govoril in se zanimal za vse dnevne dogodke.

Franc Cerar

bili z nami povezani, skupaj z nami načrtovali in upali. Z vsem srcem in dušo ste skrbeli za svojo družino kot sin, kot brat, mož, oče in stari oče, obenem pa ste s skrbno ljubeznijo sodelovali v župniji, se skupaj z nami veselili uspehov in pomagali reševati težave in probleme. Vaše redno obiskovanje svete maše, prejemanje zakramentov, molitev in prenašanje trpljenja so bili lahko vzor vsem.

Cloveško srce v trenutku žalosti in ločitve tako zelo čuti, da je ljubezen, ki je družila člane neke družine ali skupnosti, trajna stvarnost, čuti, da pristna ljubezen ne more umreti, ker je od Boga in Bog ne umrje.

V današnjem evangeliju smo slišali: "Blagor tistim služabnikom, ki jih bo Gospodar ob svojem prihodu našel čuječe." Celó življenje ste bili opasani in vedno pripravljeni. Zato, dragi Frank, ko se žalostimo vašega odhoda in navidezne izgube za našo župnijo, doma Lipa in vašo družino, se obenem zavedamo, da vaša smrt ni le izguba, kajti še zmeraj ste med nami in z nami, obenem pa imamo, kakor upamo v vas svojega priprošnjika v nebesih, saj nam gotovo govorite, kot je tako pomenljivo zapisal pesnik:

Povejte tedaj vsem mojim dragim,
da nisem odšel kakor padajo listi;
povejte tedaj vsem mojim dragim,
da nisem zaprl za sabo vseh vrat.
Še zmeraj sem z vami,
še zmeraj vas ljubim,
nekoč bomo skupaj kakor takrat.

Tiho spim sanjajoč
dni minulih srečni čas
Bogu družini in Sloveniji zvest
bil sem do konca mojih dni.

Em profundo silêncio repouso
Sonhando com o tempo feliz que passou
À Deus, à Família e a Slovenia fiel fui,
Até o último momento de minha vida.

Delali smo dnevno fizioterapijo, kar pa mu je zelo malo pomagalo. Z vsemi sredstvi nismo mogli doseči, da bi mu olajšali trpljenje. Zadnje dni je imel ponovni napad, kateremu je podlegel, umrl.

Pokopali smo ga na pokopališču Congonhas, v južnem delu San Paula.

Vedno je bil zaveden Slovenec, katoličan, plemenit, pošten in vedno pripravljen pomagati.

Sprejmite lepe pozdrave od nas vseh: brat Stanko z ženo Silvijo in vsa Vinkotova družina.

Sen o vrnitvi

Ko boš, tujina, vso mi kri izpila,
ko neizgovorjena bo beseda
prišla kot ogenj mi na usta bleda,
bo davna želja domu me vrnila.

Na srce dal prsti bom kot zdravila,
sprejel me vase bo pozdrav sosed,
spoznala na planini me bo čreda
in v duši bo zaplala nova sila.

Okusil spet bom sok planinskih trav,
- spomini nanj skelijo kakor rane,
ki jih zastrupil dolgih cest je prah.

Domači kraj, kako mi spet boš drag!
Kako bom ljubil gore razkopane,
dokler ne bom nad njimi tih zaspal.

France Balantič

P R E S E N E Č E N J E

in novi knjigi

ETRUŠČANI IN VENETI,

Koliko so eni in drugi
v zvezi s Slovenci?

Ugotovitve so osupljive.

Ne bo vam žal, če se sami
prepričate.

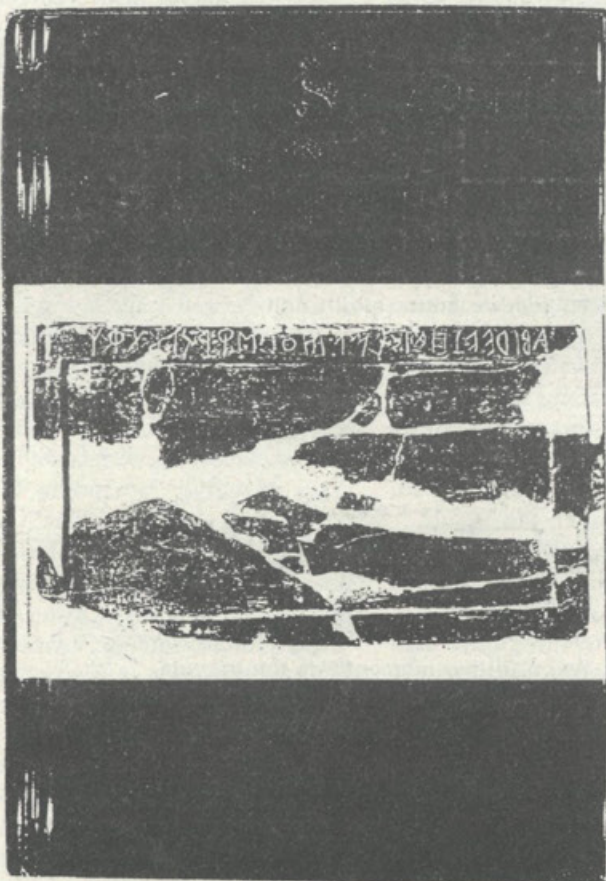
Cena lepe, trdo vezane
knjige s 320 stranmi:

43 kanad.dolar.

vključno s poštnino. Za
letalsko pošto, po želji,
še 13 dolar. Pri treh izvo-
dir 20% popusta od 43 dolar. **X3**

Naročila na naslov

Ivan Tomažič, Bennogasse 21
A-1080 Wien, Austria

SLOVENIJA

Podoba evropskega naroda

Navajeni smo številnih posli-
kanih knjig, ki v zadnjem času
prihajajo v prodajo. Sestavljene
so na hitro, skorajda brez bese-
dila, z barvnimi fotografijami, kar
pa je tudi vse. Že postavitve je
navadno slaba, brez umetniške-
ga oblikovanja strani in ustrez-
nega spremnega besedila.

Pričujoča knjiga, ki jo je napi-
sal in oblikoval J. Šavli, izdala pa
založba Humar (Bilje 4a, 65292
Renče, Nova Gorica) je nekaj
drugega. Oblikovana je z občut-
kom, prepolna dokumentarnih
slik iz naše zgodovine, vsebin-
sko pa sega vse od začetka Ka-
rantanije pa do današnje samo-
stojne Slovenije.

Zasnova knjige je, rekli bi,
skorajda turistična, obenem pa
tudi zgodovinska. Njeno sporoči-

KNJIGE

JOŽE ŽOHAR

VEKU BUKEV

pesmi

J O Ž E Ž O H A R

Pesmi v Veku bukev močno presegajo
značilno izseljensko nostalgijo po
'izgubljeni' domovini in hkrati
predstavljajo pesnikov poskus
identifikacije Avstralije kot nove
domovine, vendar Žohar ostaja »vmes«
»nemesis semen« in poje »haremu kamel
v puščavi, nagrobnikom pod evkalipti,
razlitim valom na obali, kengurujem,
razbežalim pred gozdnimi požari«.
Svoj lastni dom in druge »prazne« domove
polni z njo, z domovino in vztraja: »Bom
v svojem ostal.« Kljub tem pesnikovim
ugotovitvam pa je domovini sprčo
distance »tam za oceani« paradoksalno
celo bližje, kot ji je marsikdo doma, saj
so, kot pravi že John Keats, tiste melodije,
ki jih ne slišimo, pač pa le slutimo, čisto
slajše kot tiste, ki sladko v ušesih
nam zvene.

Kljub nekoliko pesimističnemu in
eksistencialistično-tesnobnemu naboju
pesmi v zbirki, le-te ne delujejo mrkolno
ali celo nihilistično: pesnik v svojih fizičnih
in duhovnih vračanjih in odhajanjih s
»soncem«, z domovino »panonskih
močvirij«, »drsi k zrelin zoram« in v tem
vidi »neko ponovitev«, »v senci druge
domovine«. Pesniška ubeseditve
Žoharjeve izseljenske izkušnje je sicer
dovolj jasno postavljena v slovensko-
avstralski okvir, vendar bi prav lahko
predstavljala katerokoli izseljensko ali
eksilantsko izkušnjo. Pesmi so dragocene
sprčo subtilne ubeseditve te izkušnje, ki
jo pesnik doživlja na specifično slovenski
način. Svojevrsen tematski razvoj
v zbirki predstavlja pesnikova
heraklitovska preokupiranost
z minevanjem vsega (»vse se giblje«),
z odtekanjem časa, ki pa se po njegovem
giblje v krogu, s prihajajočo starostjo
in nenadno sramom pred svojim
bežanjem, od sebe, mimo sebe.
»v ne-dane«, »ne-bit«.

(iz spremne besede Igorja Mavra)

SLOVENIJA V SVETU

Marko Kremžar - Jože Osana

*Slovenija, zapojmo ti iz polnega srca,
naj pesem naša zadoni
prek zemlje do neba.*

*Slovenija naš skupni dom, med biseri sveta,
z lepoto te obdal je Bog, od morja do gorá.*

*Slovenija, moj dom brez mej,
ker nosim te s seboj,
kjer rod je moj, kjer sin je tvoj,
tam si Slovenija.*

*Moj narod svobodnjakov rod, si kneze voli sam,
mučencev je junakov plod,
ki ne boji se ran.
Iz tisočeri korenin poganja naša rast.
Resnico ljubimo in mir, svobodo, vero, čast.*

*Slovenija, moj dom brez mej,
ker nosim te s seboj,
kjer rod je moj, kjer sin je tvoj,
tam si Slovenija.*

lo je tako v besedi kot v sliki.
Med vsebinsko podajanje na
zgodovinski osnovi se vpletajo
izleti na razna področja, začeni
s karatansko Kotlaško kulturo,
slovenskim viteštvom, pa ogled
Svete gore pri Gorici in Bourbon-
cev na Kostanjevici, do lova na
polhe (po Valvasorju), pa k lipi-
cancem, na Kras, v Moderno, v
impresionizmu in ekspresioni-
zem...

Pri sestavku o slovenski glas-
bi, zlasti cerkveni, je odtisnjena
kar v notah Kramerjeva božična
„Zvonovi zvonijo...“ Pa omem-
ba prazničnih jedi, zatem Gos-
podarstvo – od tržaških sloven-
skih bank do Zveze Bank v Ce-
lovcu.

Ni seveda pozabljen Slomšek
pa Mohorjeva. Da ne govorimo
posebej o Prešernu, in o politi-
kih, pesnikih, pisateljih, kardinalu
Missiu, itd.

Pisec knjige se ne pusti za-
strašiti od takšnih ali drugačnih
tabujev, ko pride do druge sve-
tovne vojne. Navaja partizane,
domobrance, poveljnika Rozma-
na, ter škofa Rožmana, profe-
sorja Ehrlicha, pa Balantiča in
Kajuha... Omenja brez vredno-
tenj ali razvrednotenj, vse zgolj
človeško. Za to je bil pravzaprav
že skrajni čas.

Knjiga je vsekakor najlepše li-
kovno knjižno delo, kar smo jih
kdaj imeli. Nekakšen klic po so-
dobni slovenski estetiki, s katero
smo ravno pri knjižnih izdajah ta-
ko zaostali za svetom. Prav bi
bilo, da bi komu dala misliti.

Željko Kumar